

BONA PAU

Nº. 593 - Any L - MONTUÏRI - JULIOL - 2002

- La gent d'edat, al Puig, reb la unció dels malalts i fa festa
- El Pla de Mallorca fa revivre el ciclisme
- La processó del Corpus recorre els carrers
- S'esperava més gent al concert d'*Operación Triunfo*
- Reprenen les excavacions al jaciment de Son Fornés
- Els benjamins de futbol, campions de grup

BREUS

Temporada de caça

A Montuïri la temporada de caça es va obrir el 30 de juny passat, sols a l'aguait els dissabtes i diumenges. El 13 de juliol ja es podrà caçar amb cans eivissencs els dimarts i dissabtes, i els dijous i diumenges a l'aguait. A partir del 15 d'agost, s'obri la mitja veda. L'obertura de la caça en general és a partir del 2n diumenge d'octubre per tancar-la totalment el darrer diumenge de gener.

Gabriel Matas, primer president de la nova associació de municipis

A rel de l'abandó, fa un any, de 26 municipis de les illes de la Federació d'Entitats Locals (FELIP) per considerar que no es respectava la seva autonomia, el passat 7 de juny se'n va crear una nova (AMIB) a la qual s'hi integren aquests 26 que s'havien separat (21 de Mallorca i 5 d'Eivissa), quasi tots governats pel PP. Per presidir aquesta nova entitat fou elegit el batle de Montuïri, Gabriel Matas.

El P. Martorell, enaltit

En el Conservatori de Música el passat 13 de juny es va oferir un concert especialment dedicat a enaltir l'obra pianística del P. Antoni Martorell, en una vetlada nodrida de les seves composicions més significatives amb la inclusió d'algunes peces inèdites. Foren interpretades pel pianista Bartomeu Jaume, entre les quals cal destacar: Suite número 1, Vilatjana, Estampes domèstiques del vilatge, Suite número 2. Autumnal. Aquarel·les campearoles de tardor, escrita a Roma.

BONA PAU Montuïri

Director: Onofre Arbona Miralles

Redactors i col·laboradors:

Joan Miralles i Monserrat, Catalina Sastre Pericàs, Guillem Mas Miralles, Miquel Martorell Arbona, Antoni Mateu Socias, Melcior Nicolau Jaume, Catalina Barceló Mayol, Josep Oliver Verd, Rafel Pons Mairata, Felip Munar i Munar, Gabriel Camps Ferrer, Miquel Mascaró Crespi i Joan Barceló Cerdà.

Administració: Martí Ferrer Sampol

C/ Es Pujol, 5 - 07230 Montuïri - Tlf. 64 66 93

Imprimeix: Tirrena, S.A. Manacor

Depòsit legal: PM 133 - 1958

Nota: Les opinions aparegudes en els articles firmats, sols són atribuïbles als seus autors.

Correu electrònic: oabonapau@terra.es

Els nins i nines de Primera Comunió que participaren a la processó del Corpus

Mateu Rigo, exposà a Petra

Durant els dies 22 al 30 d'aquest passat juny el pintor Mateu Rigo va tenir exposades obres pròpies en el local de la Fundació Jaume Ribot de Petra, la qual va tenir una acollida tan reeixida com s'esperava.

La Banda, a Menorca

La sortida que farà aquest estiu la Banda de Música de Montuïri serà a Menorca. Allà, a diferents indrets de l'illa germana, oferirà concerts els dies 19, 20 i 21 d'aquest juliol.

S'acaba el termini per a presentar obres del Conte Curt

El proper 19 d'aquest juliol acaba el termini per presentar obres a l'XIè Concurs de Conte Curt i al VII Juvenil per a montuïrers. En acabar aquest passat juny s'havien rebut 14 obres.

Els pins caiguts, en perill

El perill d'incendi s'accentua en arribar l'estiu pel que fa als pins caiguts a resultes del temporal del passat novembre. No s'han evacuat tots i el Govern Balear ha hagut d'ampliar el termini fins a l'agost per resoldre les peticions per retirar-los.

Aquesta revista ha rebut el suport de

GOVERN DE LES ILLES BALEARS

Conselleria d'Educació i Cultura

Direcció General de Política Lingüística

ES GRAONS

Homenatge

La celebració de l'Eucaristia i Unció de gent d'edat i impossibilitats, l'horabaixa del 16 de juny en Es Puig va esdevenir un homenatge íntim que la comunitat parroquial va retre a aquests privats d'algunes de les seves facultats. I l'improvisat refresc final va completar i va satisfer els assistents a aquella gojosa trobada.

Brutícia

Encara sembla que qualcú no para l'esment que pertoca a l'hora de conservar nets el carrers i no li importa massa que les restes –de paper o de fems– romanguin escampades als voltants dels respectius contenidors. Una mostra més de l'actitud incorrecte de certes persones (no de totes, afortunadament).

La TV a la llar

Sols fa 50 anys hagués estat molt arriscat assegurar el gran èxit que ha tengut al llarg del darrer mig segle la televisió. Fins i tot era poca la gent que preveia que aquest mitjà de comunicació s'estengués de tal manera que avui, dins Espanya —i el nostre poble no s'és una excepció— no hi ha cap casa que no disposi com a mínim d'un aparell de TV.

La gent d'edat d'avui són aquells nins i nines que a mitjan segle passat per entretenir-se dibuixaven còmics, compraven *tebeos*, llegien i contemplaven historietes il·lustrades i una gran part de la joventut passava divertida unes hores setmanals dins les sales de projecció de pel·lícules.

En un principi, devers els 1960, es començaren a vendre aparells de TV, encara que aleshores tenia mala premsa. Així i tot semblava una jogueta per passar el temps. Poc a poc aparegueren imatges de reis, d'en Franco, d'artistes... començaren a transmetre *corrides* de toros, partits de futbol, encara que tot d'una els aparells sols eren comprats per persones amb doblers; però poc temps després la gent modesta i senzilla ja en tenia a ca seva. És pot assegurar que l'any 1970 la televisió arribava a quasi totes les llars i de llavors ençà ja és un objecte necessari i imprescindible, en convertir-se en un substitut o complement del periòdic, o en un mitjà de literatura o pantalla de cinema o escenari d'espectacles o de teatre, difusor de cultura, distribuïdor d'anuncis, motiu pel qual s'ha de considerar també com instrument de publicitat directa, aclaparadora, irrespectuosa, arribant a ser massa vegades un reclam de mal gust, grosser, "sexy", immoral i adesiara indignant.

La TV ha arribat a totes les llars

S'observa també com mitjançant la TV poc a poc es va canviant la mentalitat del poble. El món ha tornat petit. Moltes vegades sabem abans dels fets ocorreguts a mils i mils de quilòmetres lluny que no el que ha esdevingut dos carrers més enfora de ca nostra.

I no parlem de la necessitat d'haver hagut d'acomodar-nos a l'horari de la TV: el nins perquè volen veure aquells pallassos que els complauen o les titeres que els distreuen; les dones perquè no es poden perdre cap capítol del serial de torn, dels consells mèdics o receptes de cuina, vestits, perfums, electrodomèstics, consells per viure bé. La joventut també disposa de concursos o exhibicions per a ella. I els homes volen que els permetin escoltar els noticiaris, el temps, veure el futbol o el ciclisme. O sia, tothom té el seu espai que no pot deixar i acomoda la seva vida, distribueix el seu temps d'acord amb els programes televisius. Com també i ara en concret cal esmentar els nombrosos partits de futbol que es pogueren contemplar aquest mes passat, la transmissió dels quals ha fet que certes activitats s'adequassin al seu horari.

Si, per una part i per tot arreu s'ha *entronitzat* la TV fins a convertir-la en un objecte necessari i imprescindible a la llar; per altra, no s'ha aconseguit aglutinar la família com altre temps, en el si de la qual tots els membres mantenien llaços vertaderament efusius i naturals, mai imposats per idees prepotents, dispersadores de la pau i compenetració familiar.

Cal considerar finalment com la TV en molts de casos és una agradable companyia, però altres vegades en lloc de fer que la vida familiar esdevengui més satisfactòria i de durada, l'ha trastocada en difondre i quasi enaltir la vida de tants d'homes i dones que han romput prometedores existències, en voler mostrar que les llars fortes i dignes d'elogi, encara que humils, sien tengudes com estanyes. Tot el contrari de com hauria de ser.

O. ARBONA

DOS DITS DE SENY

Perdre el temps

Hi ha molta gent que parla d'un temps preciós de la seva vida perdut inútilment, mentre altres aprofiten amb afany cada moment de la seva existència. Una consideració que ve a confirmar aquella dita tan popular: el temps és or o el temps és preciós. És per això que amb freqüència pensam en allò que podríem haver fet i no ho férem; o en allò altre que tampoc duquérem a terme perquè les circumstàncies no ens foren propícies. Hi ha persones que senten angúnia d'allò que en temps passat no feren donat que, per a ells, les circumstàncies no els eren favorables i actualment són molt diferents.

Per altra part, fins i tot se sent gent d'edat que adesiara es lamenta per no haver actuat d'una altra manera en temps de la seva joventut o quan estava en la plenitud de la seva vida. L'experiència ensenya moltes coses, però ara, quan ja no hi ha possibilitat de tornar enrere, per moltes voltes que donem, tot és inútil, no es pot esmenar. És el present que s'ha d'aprofitar sense perdre'l en estèrils cavil·lacions o en infructuoses disquisicions. Són massa, per exemple, les vegades que anam a una visita i ens fan esperar i pensam que perdem inútilment el temps. O tal vegada a una o altra banda ens entretenim sense considerar que cada instant té el seu propi valor i estam fent malbé un temps que ja no tornarà.

Quants n'hi ha que esperen un demà per fer certs treballs i encara el dia de demà tornen dir: demà...! Ja no parlem de joves estudiants ganduls que encara s'han de llaurar el propi futur i no ho arriben a aconseguir degut a la seva peresa i mentrestant tuden els seus dies.

Pensem tots —especialment la gent més jove— que sols conserva actualitat el temps present, ja que somniar en el passat —que ja no existeix— o en el futur —que no sabem si arribarà mai a venir— és una quimera que sols serveix per perdre el temps.

SALOMÓ

El valor d'educar

Vivim uns moments caracteritzats per la "incertesa", la "insatisfacció", la "perplexitat" en la tasca d'educar. Algú ha afirmat que l'educador i l'escola passen una "crisi d'identitat".

L'educador ha deixat de ser aquell que posseeix, quasi de forma exclusiva, uns coneixements que permetien interpretar i dominar el món, i l'escola tampoc ja no és el lloc per excel·lència de transmissió de coneixements. Avui per avui, qualsevol persona té un fàcil accés a la informació via CD-Rom o via Internet. La televisió també ha tingut, en aquest sentit, un destacat paper, informa en excés, però sense cap criteri i sense seguir

el més elemental tràmit pedagògic. Davant informacions, opinions, interpretacions... tan diverses i tan contradictòries, qui no té els suficients elements d'anàlisi crítica i d'autonomia cau en la més absoluta desorientació. Des de la petita pantalla no es deixa espai a la incertesa o a la curiositat pel que encara no es coneix, no es dosifica la informació, ni se selecciona, ni es deixa temps per a la intriga. El saber ha passat a ser un valor poc envejat.

La "crisi d'autoritat en les famílies", característica del moment actual, té una incidència molt remarcable en el desenvolupament de l'escola. Quan la família

socialitzava (socialització primària), és a dir, convertia l'individu en un ser capaç de conviure i realitzar tasques fructuoses amb els altres: respectar, escoltar..., l'escola es podia dedicar quasi simplement a ensenyar, a mostrar geografia, història, llegir, escriure (socialització secundària). Ara que la família ha desistit o no compleix plenament el seu paper socialitzador, a l'escola se li demana, davant la mirada atenta d'una societat que espera que allà es resolguin tots els problemes de violència, convivència..., que s'encarregui tant de la socialització primària com de la secundària, coses per a les quals no està preparada. La situació ha arribat a tal absurd que molts pares, o la societat en general, reclamen dels centres d'ensenyament, educació cívica, educació sexual, educació ambiental, educació per a la participació, educació per a la pau, coeducació... com si fos la seva responsabilitat exclusiva. Savater culpa aquesta manca d'educabilitat de la família a la crisi d'autoritat. I aquí autoritat no vol dir "comandar" sinó ajudar a créixer, que és aproximadament el seu sentit etimològic. No està de moda ser adult. Molts pares aspiren a ser amics dels seus fills, i escapar així del dolorós procés d'educar.

On s'aprecia amb claredat aquesta inseguretat i indecisió dels pares a l'hora d'educar els seus fills? Per exemple: els pares els diuen que el futur és difícil però no eduquen per a l'esforç; que la televisió és dolenta, però tots la veuen moltes hores; censuren el consumisme, però donen al fill tot el que li demana; es mostren lliberals en l'educació sexual però no mostren interès a aprendre a educar en aquests, al contrari, desvien la seva responsabilitat a l'escola.

Només mirant cap al futur, té sentit repensar l'essència i la finalitat de l'educació i de l'escola. L'essència de l'educació és la seva finalitat: humanitzar, formar individus crítics i autònoms per a la democràcia, destruir la misèria (i la ignorància és una forma de misèria). I aquesta és també en essència la finalitat de l'escola. Una tasca que ha de compartir amb altres estaments de la societat, especialment amb la família. Perquè difícilment l'escola podrà recuperar el seu paper definidor sense la recuperació del paper d'educador primari de la família i de la societat en general.

J. MANUEL MARTÍ I LLUFRIU
Extret de: *L'art d'educar*

A les Escoles, pel gener, commemoraren el "Dia de la Pau"

TOLDOS
Hnos. MIRALLES

- Toldos • Capotes •
- Falsos sòtils •
- Sòtils de policarbonat •

C/. S. Rafel, 84 • Telf.: 971 24 59 09 • Fax 971 24 63 19
Telf. mòbil: 907 11 12 01 • 07008 Palma de Mallorca

Poemes i pagesia

Aquest home que passa pel carrer de Baix no ha de menester res més que anar a fora vila.

Lluís Servera Sitjar, *Bona Pau* maig 2002.

Hola amic Lluís Servera Sitjar: Des que hem tengut unes quantes xerrades referent als teus poemes, els meus escrits, a la passada pagesia, tant pel que fa a la clàssica, petita i modesta, que els qui teníem unes quantes quarterades bastava per viure, es vivia millor que haver d'estar llogat a una possessió, com també el que era la pagesia a una possessió com la teva estimada Alcoraia i que tu amb bons sentiments tan bé ho expresses als publicats llibres de poemes: *El silenci dels pins*, *Els dies de la tendresa*, i darrerament *El desgel de la memòria* on es posen de relleu els teus bons pensaments plens d'humanitat: Als teus poemes hi trobam serenor, calma, harmonies, vivències, emocions, bondat, alegria, amenitat i que a mi tant m'han agradat, gaudesc de bon de veres llegint-los, encara allò millor que trob són els motius que jo crec t'han duit a escriure'ls. Llegint amb atenció els teus poemes veim, com de manera intel·ligent, escampes arreu, pau, amiat, germanor, ciència i inculques afeció i delit a la lectura en general.

Bé, el motiu d'aquesta contesta és per fer-te avinent la meua gratitud per l'escrit teu inserit al passat número de *Bona Pau* titulat *Les ensenyances dels "Escruts d'un pagès"*. Home Lluís: tampoc no hi ha per tant, en primer lloc no pretenc ensenyar ningú, bé estic jo amb tot el que encara em manca per aprendre. Com vaig explicar és que als qui ho hem viscut ens ha fugit un mitjà de vida, així com també el tarannà i la manera de parlar de la bona gent pagesa.

Allò que veig que t'ha agradat, segons tu fins i tot ho trobes encisador, és la conversa amb el vell ametller. Aquest ametller encara està vora el camí anant a Son Pujol, allò que volia expressar és que als arbres vells els tenim poc esment, majoritàriament als ametllers i les figueres. Com que fan nosa, els abandonam i pensam arrabassar-los. Jo trob que si els tenim els hem de cuidar. I els arbres són agraïts, si els tenim esment ens donen bo i abundós fruit.

Per altre costat els animals, quan volen res de nosaltres ens ho comuniquen.

Els porcs grunyint, les ovelles belant, els ases bramant, parrupejant els tudons; *parrupegen els fugissers tudons*, expresses a un poema. Pens que segurament els arbres també tenen la seva manera de comunicar amb les persones: Aquest tremolor de les seves fulles, els remors del brancam quant bufa el vent, la goma que treuen a vegades, la saba que vessa quan les ferim a la soca excecullant-los fora de temps o llaurant, si una branca s'esqueixa perquè la malmenam o a causa del vent i tempestes cruixen, amb uns cruixits que sembla gemeguen i és que crec sofreixen el mal tracte que els humans a vegades els donam. Els arbres quan treuen goma o vessen saba és que protesten perquè els hem fet mal o bé perquè tenen talent i no tenen menjar o tenen set i no troben on beure, potser també no es trobin a gust allà on estan plantats i com que no es poden moure ho manifesten a la seva manera. Personalment pens i crec que els arbres també parlen encara que sigui amb un alfabet semblat al nostre dels sord-muts, o sigui amb mímica.

Veig que fas menció a certes paraules clàssiques pageses i poses com exemple i recordança a un poeta grec que volia escriure amb la seva llengua i l'havia perduda. Als teus poemes hi he trobat

paraules com *cavunyar*, *vessunyar*, *sofrença*, *papanovia*, *brusquina*, *cantusol*, *lluïssor*, i tantes altres que, de no divulgar-les ja sigui escrivint-les a través de poemes, gloses, prosa o bé pronunciar-les xerrant, perillen caure en l'oblit.

Pel que fa al llibre *Escruts d'un pagès* hi hauràs trobat paraules pageses com són: beaces, arganells, espipellar, escorbeis, tirassar, safelc, gavella, garba, a més d'altres.

Però tu ho expresses d'una manera tan magistral als teus poemes que les paraules que jo pugui escriure estan tan lluny de la teva saviesa que no m'hi puc comparar.

Et dedic aquest escrit amb tota admiració i agraïment.

MELCION NICOLAU JAUME

Restaurant
Ca's Carboner

(DIMARTS TANCAT)

REFRESCS DE NOCES, COMUNIONS, BAPTISMES...

Ctra. Manacor, km. 28 • Tlfs. 971 64 65 04 - 971 64 40 66
07230 MONTUÏRI

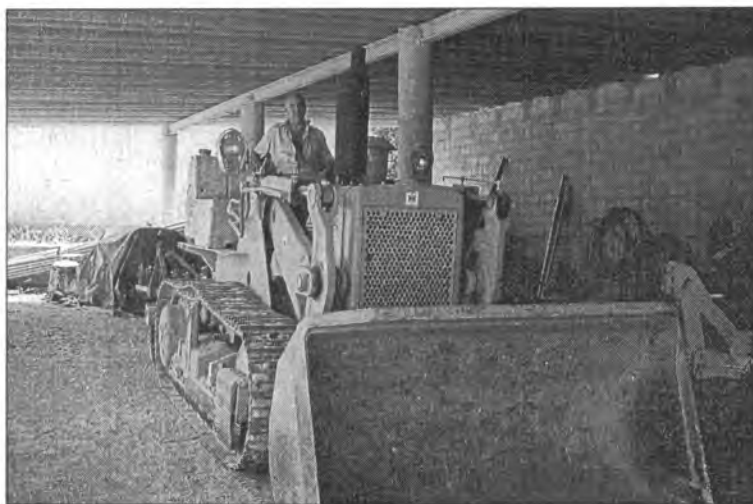
Servint-nos de l'estampa testimonial d'ara, immortalitzant la semblança mecanitzada del nostre apotecari Pau Servera Garau, qui governa, dolçament, aquest senyor tractor cademat amb pala, en l'interior d'una porxada hipòstila (el sostre de la qual està sostingut amb columnes) a la possessió familiar d'Alcoraia, de camí entre la vila i Porreres, manarem els mots presents per tal d'il·lustrar, sumàriament, el nou estil de vida. Els hàbits novínguts de supervivència que s'estilen suara, ens han encaminat cap a uns paratges còmodes de servitud, vertiginosament postissos, contranaturals, emperò no tothora propicis ni de bon digerir, ni molt manco, per això mateix, més pròspers o edificants, ans al contrari.

És sabut de tots que l'home, d'ençà la més pretèrita civilització, ha hagut d'adaptar-se a les mudances, exigents i enginyoses, de l'hàbitat on respirava, sense llibre d'instruccions.

No hi ha camí sense revolts ni fantasia, i la literatura universal ha profetitzat, també, originals travessies futuristes a bord de la ploma (avui ordinador) de lletraferits com Jules Verne, Arthur C. Clarke, Herbert G. Wells o Isaac Asimov.

El cosmos de la imatge tecnològica, virtualment establerta, reblada de sang digital i xips ortopèdics, protagonitza una idolatria excessiva a la *novofília*, a tot allò nou, recent, flamant, a hores d'ara passam l'arada de les avantguardes robòtiques i autistes, davant del bou domèstic de l'esperit, de l'essència humana senzilla, del conhort compartit de viure sense crosses, de cor obert, després, fraternal, accessible. Aidem a combatre l'alè desproporcionat de les nostres venes! Endavant l'ideal natural del benviure pausat, de pell endins, atorgant el sentiment pur, en majúscula, de l'harmonia que ens magnifica la dignitat personal, defugint del vincle instrumentalitzat i distant de l'aparença, innoble i caduca, del nostre sistema antisocial. Els avanços consumistes actuals, sovint adulterats segons la pedra filosofal dels bitllets, no poden metabolitzar-se sanament: la producció seriada de vehicles de tota casta, les telecomunicacions, la informàtica, l'enginyeria genètica, la mercadotècnia, la publicitat vicio-

LA IMATGE COMENTADA

O tempora, o mores! (Oh temps, oh costums!)

(Extret de l'obra *In Catilinam*, de Ciceró)

sa estantissa i absurda... eclipsen els cervells inter-ractius, desnortats i orfes.

A mi m'interessen més les arts que cultiven el pensament, millorant la perspectiva de l'equilibri, del seny, de l'honor, de l'educació virtuosament, sense negar-nos de cap manera la il·lusió màgica que engloba l'univers de l'ànima, més reconfortant que cap altre. Sent una íntima fascinació envers les àrees del coneixement i la preservació de l'intelecte i del cos. L'escriptura, l'aritmètica, l'àlgebra, la comptabilitat, l'artesanía, la música, la medicina,

l'ecologia, l'esport, l'amistat, la tolerància, el respecte, la vida *desperta*, el teu batec, la teva abraçada, la mirada d'un nin que llegeix i ens somriu: vet aquí la llavor germinant de la sensibilitat, la llum necessària per **créixer**.

La Terra, mal poblada i en excés, s'està enterrant, derruint; l'home constantment es frustra per no voler deslligar-se de l'esclava baula del *progrés* hipersofisticat; la ment, paradoxalment, no ho és tant, d'artificiosa i, conseqüentment, en resulta fràgil, vulnerable.

El desencís arriba de la diferència entre allò esperat i allò aconseguit: tenim la sensació que ens han defraudat quan ens hem enganyat i decebut nosaltres mateixos.

Es diu que l'hivern de la vida (la vellesa) equival a la pèrdua de la curiositat; ara bé, mai a qualsevol preu. A l'entorn de la subhasta existencial contemporània hi concorren insensats, negligents, homicides fins i tot, talment, sense eufemismes. Retornem al bon salvatge de Rousseau, essencial i lliure. Tot plegat no té cap ni centener!

Acab de passar per la benzinera de Campos i, després d'estibar el dipòsit de combustible, m'ha lliurat les gràcies una veu amagada, sense cara ni ulls, la mateixa que se sent a qualsevol estació de servei d'horari permanent. Almanco hi ha màquines agraïdes que intenten rescabalar, clònicament, les faltes pròpies.

I és que també Mallorca, lluny d'ésser un indret endèmic, plaent, *l'illa de la calma*, com la retratava el bohemí talentós Santiago Rusiñol, s'ha transmutat, avui en dia, en *l'ínsula dels calmants*.

JOAN BARCELÓ

S'ha dit que...

Al rector encara no li han donat permís per donar els "sus" al dilema de l'arrambador de l'escala de darrere del campanar. Els pagesos dirien "s'ase ja s'hauria mort de rialles". Sembla que cap d'aquestes persones que han de donar la resposta encara tenen les cames falagueres i s'estimen més les pedres que les persones... Ja és veritat l'acudit castellà: *las cosas de palacio van despacio*.

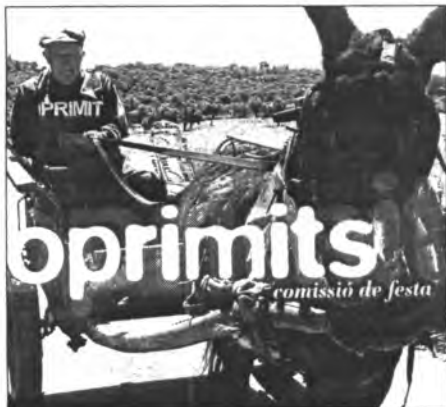
Sembla que Joan Verger torna ressorgir en política, ja que el Ministre Jaume Matas l'ha elegit per presidir el Congrés que el PP farà a l'octubre.

A la façana de Can Xorri aquest passat juny hi han fet feina de valent i a la fi han llevat els bastiments del carrer Major. A l'interior, però, encara hi manca bastant.

Ara que han acabat les classes es tornen veure moltes mares satisfetes en haver-se organitzat curssets de natació d'estiu. Així podran tenir més llibertat.

L'Ajuntament ha tornat organitzar el tradicional torneig de futbol d'estiu. Ara bé, algun equip troba exagerada la quota de 60 euros.

En veure l'espectacle que oferia plaça el matí de dia 9 de juny amb motiu del "Pla de Mallorca" on prop de 200 corredors circularen pels nostres carrers, qualcú ho va prendre com a preludi de les festes de Sant Bartomeu. Com també va cridar l'atenció que a pobles petits, com Lloret, hi hagués corredors. Aquests ignoraven que altre temps

Portada de l'LP amb en Sebastià Cigala, de la qual el mes passat en fèiem menció

d'allà va sorgir un ciclista excepcional..

De tant en tant es veuen obrers arreglant els clots de plaça i carrers empedrats. Se sentí qualcú que digué: "Ja era hora".

Al concert del camp de futbol del passat 21 no hi acudí tanta gent com s'esperava, tractant-se d'elements d'*Operación Triunfo*. Es confia, però, que el concert de dia 19 de juliol, de *Café Quijano*, ompli les perspectives dels organitzadors.

Un grapat de dones grandolasses es volgueren fer fotos amb les protagonistes del concert i en canvi no deixaren firmar autògrafs per als nins i nines adolescents que ansiosos esperaven l'oportunitat. I naturalment se n'anaren molt enfadats.

Les quarantines (de les que fa poc se'n parlà aquí mateix) de cada dia es posen més en forma de tant d'anar cul enrere. A l'entretant, qualcuna ha pegat de cul, però... "així ses cuixes s'han reforçat", digué.

De tant en tant circulen remors que amb els tractors es moven les fites de certes finques. I mentrestant uns diuen és aposta i altres sense voler. Ara bé, la bona educació recomana anar alerta i així s'evitaran enfrontaments.

«Joan Pocoví continuarà un cicle més al capdavant dels destins del Montuïri, ha renovat Gaspar com a tècnic i té previst armar *la de San Quintin* en el cas que l'Ajuntament no dugui a terme d'una punyetera vegada la implantació d'herba artificial al rectangle d'Es Revolt. Aspiració que fa moltes temporades els varen prometre», deia el *Diari de Balears* del 25 de juny.

S'han acabat les misses dels diumenges al migdia. Ara els mesos de juliol i agost els rectors podran anar a la platja... encara que sigui a la d'Irlanda.

Aquest mes l'Ajuntament acordà cedir l'ús dels terrenys i cases de Son Fornés a la Fundació i els arqueòlegs

AQUESTS ESTRANGERS AMB LA NOVA REFORMA CIRCULATORIA NO SABEN NI ON VAN

sense perdre temps ja han començat noves excavacions. Tant de bó que altres troballes clarifiquin més la nostra història!

Un que passà pel camí Pelut després d'haver-lo arreglat, allà on s'espenyà la síquia, romangué astorat de tan bé com ha romàs. Ara els vehicles ja hi circulen tranquils.

És d'alabar que les excursions de tercera edat tinguin un caire cultural, com les que s'han fet aquest mes passat visitant el Castell de Bellver, el Museu Krekovic, el Consulat de Mar...

Gent de pobles veïnats demanaren a montuïrers què passa amb la denúncia de Ses Rotes, de fer una caseta de 60 m², d'esvair alzines o de regar camps de golf amb aigua del servei públic. Un d'ells contestà que la resposta la donarà la justícia. Altres el feren callar.

Qui ho criticava i no callava era en Jeroni Nicolau quan afirmava que "això ens demostra que tant el batle com l'arquitecte municipal estan afavorint els propietaris de les obres il·legals que s'estan construint a Montuïri".

"Han de disposar de moltes guàtieres a Son Bascós perquè cada setmana en puguin comercialitzar 3.000", digué un després d'haver llegit una entrevista. "És possible i pot ser un bon negoci", li contestà l'altre.

Després que el nostre batle afirmàs a la premsa que "comptam amb dos policies municipals, però per funcionar bé n'hauríem de tenir tres", alguns joves ja en parlaven i demostraven tenir gola de ser el que fes tres. Però...

L'AJUNTAMENT INFORMA

Resum de l'acta de la sessió plenària ordinària celebrada dia 4 de juny de 2002

Comunicacions de batlia

- 1- Sobre modificació de bases d'exigència de nivell de català.
- 2- Referent a supressió de barreres arquitectòniques.
- 3- Modificació de l'assegurança de responsabilitat civil.
- 4- Determinació de la zona de Montuïri de gran afluència turística.
- 5- Sol·licitud de continuació de les obres de la s'quia de Sa Corona fins a la carrera.
- 6- Adquisició gratuïta de la travessia C-715 al seu pas per Montuïri.
- 7- Sol·licitud d'una subvenció per millora del carrer de Palma.
- 8- Aprovació definitiva del pressupost de 2002.
- 9- Modificació de condicions de préstec amb La Caixa, per 44.550.000 pts.
- 10- Contractació dels serveis com a conserge de les Escoles a Apol·lònia Massanet Miralles.

Modificació de Crèdit per Crèdit extraordinari

Per 6 vots a favor (PP) i 5 en contra (PSM-PSOE) s'apravà l'expedient de modificació de crèdit per un import de 900.000 €uros.

Concertació d'operació creditícia

Per la mateixa quantitat (900.000 €) s'a-

provà per 6 vots a favor (PP) i 5 en contra (PSM-PSOE) iniciar la tramitació per a la concertació d'una operació de crèdit.

Cessió de l'ús de Son Fornés i conveni regulador

Per unanimitat s'acordà cedir l'ús del terreny de Son Fornés (101.047 m²) amb la inclusió del poblat talaiòtic i les cases amb la finalitat de conservació, coneixement i difusió del nostre patrimoni històric, tal com es va determinar al conveni urbanístic.

Arrendament del local de correus

També per unanimitat s'acordà arrendar a Correus i Telègrafs de Balears el local situat als baixos de l'Ajuntament, entrada pel carrer Corregudes, el qual disposa aproximadament de 50 m², per un import de 2.575 € anuals + IVA.

Millora d'instal·lacions escolars "Joan Mas i Verd"

Després d'haver-se fet patent la necessitat de realitzar obres de millora d'infraestructures del Col·legi Públic "Joan Mas i Verd", conforme a les peticions de la direcció del centre i reiterant sol·licitud enviada en data 28-12-01, per unanimitat s'acordà sol·licitar a la Conselleria d'Educació del Govern Balear la realització de les pertinents obres de millora.

Moció grup PSM-PSOE

Després que dit grup municipal se n'ha donat de certes irregularitats en la realització de les obres "mai controlades per aquest Ajuntament", i "que no es correspon amb la llicència sol·licitada", com també "que en aquests moments s'estan fent moviments de terres que modifiquen substancialment l'orografia de la zona sense que tinguem constància de la sol·licitud d'ampliació ni de la concessió de llicència", per unanimitat del ple s'acordà "Instar al batle a realitzar acta d'inspecció i, si procedeix, iniciar el corresponent expedient d'infracció urbanística i paralització immediata de les obres que es realitzen a la finca Son Manera per rehabilitar-la com a Hotel Rural".

Precs i preguntes

Mateu Ginard

1- En referència a certs esboldrecs en el camí de Ses Rotes, prega que l'Ajuntament actuï en conseqüència.

2- Demana si *Lapis* té autorització per tancar el carrer els vespres. El batle diu que manca la recepció d'obres. Ginard diu que essent un carrer públic no es pot tancar sense causa justificada. El batle continua dient que és per mor de les alarmes.

3- De qui són titularitat els camins municipals? R: Si són públics, de l'Ajuntament. (Ho diu en relació a què qualcú acudeix a ell enviat pel batle).

4- Exposava una queixa perquè l'Ajuntament no envia representant a les sessions del Consorci d'Aigües.

5- Sol·licita una memòria del tècnic que va assistir a les Jornades Turístiques.

6- Presenta queixes sobre la necessitat d'adequar les zones de joc d'Es Dau, renovació de mobiliari i altres deficiències. El batle diu que cada matí hi van els homes de neteja i recullen la brutícia.

7- Pregunta si les obres de millora de les voravies del c/ Ramon Llull corresponen al Pla Mirall. El batle respon que no, que s'executen a càrrec del pressupost ordinari.

8- Sobre la comissió de seguiment del poliesportiu, desitjaria que es tornàs fer. El batle diu que la convocarà amb el tècnic.

9- Demana justificació d'augment d'ingressos pel que fa al projecte del Molinar.

10- Quan estaran enllestides les Normes Subsidiàries? S'acaba el termini. Es tengué una reunió i no s'arribà a cap acord. És convenient que es dinamitzi.

11- Sobre el Molí d'En Ballester: No havia d'estar obert? R: Hi havia un projecte, però no s'arribà a firmar. Sols es va arreglar.

12- S'obrin algunes intervencions a l'entorn de les alzines allades prop d'unes obres que s'executen devers Ses Rotes, però no s'arriba a una conclusió compartida.

Degut a unes discrepàncies respecte a la formulació de preguntes, el batle aixeca la sessió, si bé encara quedaven pendents d'intervenir els regidors Servera i Miralles i Ginard no havia acabat, tot i que endemés romanien sense contestar preguntes formulades ja fa tres mesos.

Mulla't

Per l'esclerosi múltiple

L'Ajuntament de Montuïri s'adhereix a la Campanya "Mulla't per l'Esclerosi Múltiple 2002" que organitza l'Associació Balear d'Esclerosi Múltiple i que se celebrarà el proper dia 7 de juliol per sisè any consecutiu amb la finalitat de sensibilitzar la població envers aquesta malaltia crònica i invalidant, fomentar la participació ciutadana i potenciar la solidaritat envers les persones afectades per l'Esclerosi Múltiple.

Totes les activitats d'aquesta diada tindran lloc a la piscina municipal "Es Revolt" de Montuïri.

La concentració de persones d'edat al Puig va complaure els assistents. En veim un grup a l'interior i l'altre a davant la capella

Processó del Corpus

El diumenge dia 2 horabaixa es va celebrar la solemnitat del *Corpus Cristi*. Després de la Missa tengué lloc la processó pels carrers de costum en el transcurs de la qual un bon grapat de casses apareixien adornades amb cossiols, flors i un bon enllumenat. La banda de música i la coral com de costum feren ressaltar l'acte.

Carreres ciclistes

Encara que a la secció d'esports es doni el resultat de la carreres ciclistes, bé es pot dir que tot el matí de dia 9, la plaça i tots els carrers per on havia de passar la caravana ciclista del Pla de Mallorca semblaven un dia de festa major. Després d'acabar, davant l'Ajuntament, s'entregaven els trofeus als guanyadors.

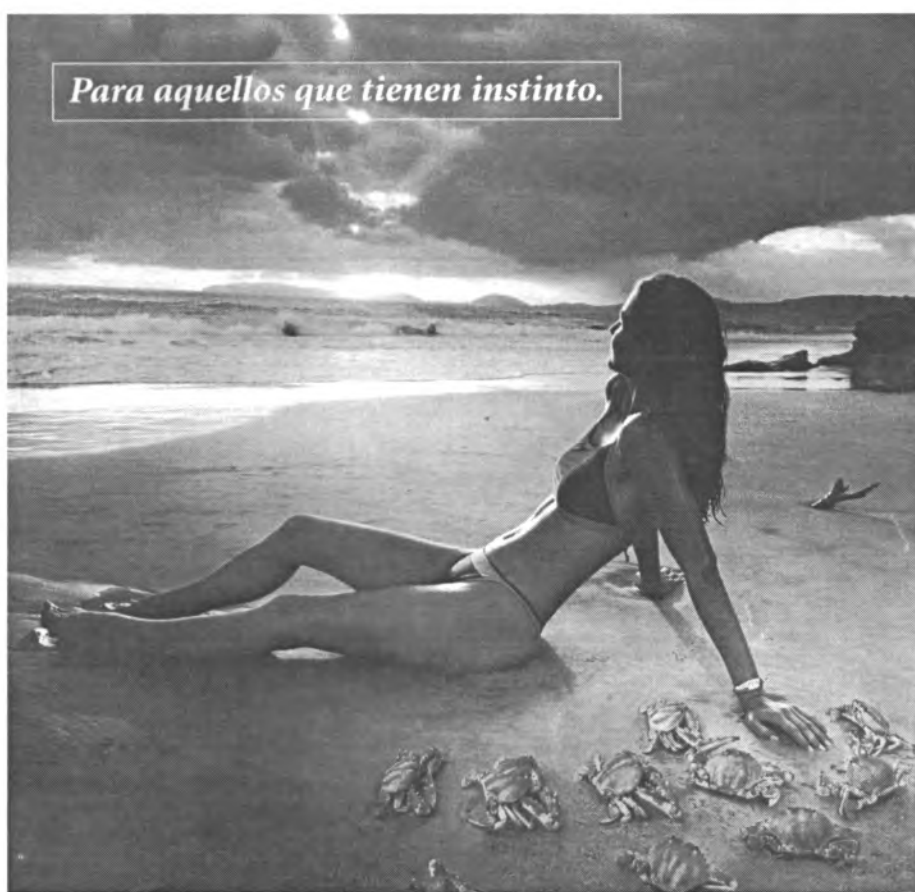
La gent major, al Puig

Organitzat per la Parròquia, el diumenge dia 16 la capella del Puig s'omplí de persones majors i gent impedida que allà es va concentrar per participar de l'Eucaristia i rebre la unció del malalts. Una vegada haver acabat la funció religiosa, a la mateixa esplanada, tots els assistents pogueren participar d'un bon berenar i refresc, tot a voler i a gust dels assistents.

Operación triunfo

Els vespre de dia 21 en el camp de futbol es va oferir un espectacle on un grapat de components del grup *Operación Triunfo* varen delitar el públic assistent, la majoria jove. Fou una exhibició de llum i de so i també presentaren el seu

(Continua a la pàgina següent)

Intrusion Baguette No. 32655-4703: Caja y brazalete de acero inoxidable, cristal curvo de zafiro lavable, cuatro tornillos de anclaje en el fondo, incorpora piedra opulenta con guías de apertura de alta seguridad, impermeable hasta 50 metros.
www.maurice-lacroix.com

Fermin
 Joyeros

Porto Cristo - Manacor - Cala Millor

MAURICE LACROIX
 Switzerland
 Tomorrow's Classics

(Ve de la pàgina anterior)

nou disc: *Todavía hay más*. Hi hagué gent, però encara el camp no s'omplí.

Fi de curs de l'Escola de Música

La nit de dia 29 a l'església tots els alumnes de l'Escola de Música oferiren un concert com a cloenda de les activitats del curs 2001-2002. Foren molts els familiars que volgueren esser presents i gaudir de les melodies d'aquests nous aprenents a músics.

Reprenen les excavacions en el jaciment de Son Fornés

A la darrerria de juny passat un nodrit grup d'arqueòlegs i estudiants tornaren reprendre les excavacions a Son Fornés, si bé aquesta vegada concentraran més els esforços i dedicaran més temps a investigar a partir d'on havien va excavat en anteriors campanyes, però aquesta vegada, la novena, serà en direcció llevant i cap a les cases. Torna esser dirigida per Vicenç Lull, qui ja ho féu a la primera i segona.

El President Antich volgué saludar personalment els membres de l'Associació de Gent Gran de Montuiri en la visita al Consolat de Mar i fotografiar-se amb ells

Tercera Edat

Associació de Persones Majors

L'excursió d'aquest mes fou dia 12 i visitaren el Museu Krekovic. Ara bé el trajecte es va allargar per Can Pastilla, Arenal, Cala Blava, Bahía Azul, Cap Blanc, Cala Pi, dinaren a Cas Busso i tornaren per S'Estanyol i Sa Ràpida. Tornaren satisfets pel caire cultural que tengué la visita al museu Krekovic.

Associació de Gent Gran

Dia 25, en féu una altra. Aquesta vegada visitaren el Consolat de la Mar on foren rebuts pel President Antich. També anaren al Castell de Bellver i Lapis, i dinaren a Cas Cos de Campos. Tant la visita al Consolat de la Mar com la recepció del President Antic foren molt complaents.

Seguridad y Limpiezas, S.A.

Gremio de Albañiles, 14

Tlfs. 29 50 92 - 29 50 66 - 20 63 11
Pol. Son Castelló 07009 Palma de Mallorca

Glosa

A la Verge de la Bona Pau

Setze de juny, 2002,
Verge de la Bona Pau,
venguérem a veure-vos,
pels vostres peus besar-vos,
malats i vells que estimau.
Verge, salut donau-nos
i ajudau-nos si vos plau.

Sa missa molt m'agradà,
lectura i sermó excel·lent,
el Rector ens va unciar,
quasi tothom combregà
i tots junts vàrem cantar;
va ser un esdeveniment
molt digne de recordar.

ANTÒNIA ADROVER

bar

Ca na Poeta

music

Carrer Major, 7 • Telf. 64 65 29 • Montuiri

Antoni Garcia Mas "Soldadet"

Picapedrer d'herència, les seves obres són testimoni mut, perenne dins el nostre poble

Amb nosaltres una persona que retirada de la seva professió fa anys, viu actualment dins l'anonimat. Antoni Garcia Mas "Soldadet", picapedrer d'ofici, és el darrer personatge de la seva família que es dedicà a aquesta feina.

De la família dels "Soldadets", com els "Xinets", els "Matxons", abans els "Sollerics" i altres professionals del nostre poble, eren clans que anaven passant el seu ofici de pares a fills, inculcant-los tots els seus coneixements.

En Toni fou la darrera baula d'aquesta cadena familiar. Les obres en què han intervingut ell i altres mestres i menestrals queden com a testimonis muts dels seus treballs. Jubilat fa anys, du marcat a la cara l'empremta d'un temps molt diferent del d'avui.

Va néixer a Montuïri l'any 1916 quan la primera guerra europea estava en el seu apogeu. Té 86 anys. Foren cinc germans: Melcion, Damiana, Joana-Aina, Antoni i Jordi. El maig de 1945 es casà amb Pereta Maria Gomila Fiol. Tenen tres filles majors: Joana, Francisca i Maria.

– Recordam el teu pare, mestre de picapedrers, recolzat damunt un gaia-to...

– Sí –ens interromp–, quan tenia 36 anys i pujant cap al bastiment carregat amb una peça de marès es romp l'escala i caigué. Tota la vida fou coix.

– És de suposar que començares i aprenegueres l'ofici amb ell.

– Així és; i quan es retirà continuàrem treballant junts el meu germà Melcion i jo en el mateix ofici.

– Algunes edificacions en què treballà el teu pare?

– Sí, mira: en les obres del nou convent –llavors– de Ca ses Monges, a la casa del capellà Cigala i altres.

– Amb quin mestre anares a classe de nin?

– Com molts de la meua edat anava a l'Escola Pública amb el mestre Martínez, damunt el celler de Can Ferrando. Érem una al·loteria. No sé com el mestre se'n podia desfer. Només hi vaig anar dos anys.

– En el teu temps hi havia alguns homes del poble amb una certa instrucció que es dedicaven a donar classes els vespres d'hivern. Anares amb alguns d'ells?

– Sí. La majoria d'al·lots del poble, llavors, anàvem pocs anys a escola de dia. Ens llogaven o posaven a la feina molt aviat. Els vespres, després dels treballs del dia, desde les possessions i de dins el mateix poble, un número consi-

derable d'al·lots acudien a aquestes classes. Vaig anar amb en Tomeu "Doia". En aquests anys vingué a Montuïri don Bartomeu Mir, Mestre Nacional, que donava classes a ca seva, Can March. Cap com ell. Era un mestre excepcional.

– Què guanyaves de jornal en aquells temps?

– Jo era un al·lotet que feia de manobre i guanyava entre 2'50 i 3 pessetes. Estàvem al volant de 1930.

– Quines obres féreu tu i el teu germà Melcion?

– Entre altres, ca ses Eloies i cas "Tendero", de davant ca l'amo en Tomeu de son Boivàs, la casa de l'amo en Mateu "Pellissa" del carrer de Sant Antoni. Madò Prudència, la mare del metge de "Meià" quan deixà de conrar féu una reforma a ca seva, l'antiga apotecaria del carrer de Palma; a la part del carrer del Pou del Rei hi tenia unes païsses que molts no han conegut. Les esbucaren i es transformaren amb el jardí que hi ha actualment, entre altres modificacions de la casa.

En Toni, que quan ens hem assegut semblava no Tenir res per contar-nos, es va animant.

– Feres el servei militar?

(Continua a la pàgina següent)

Restaurant

PUIG DE SANT MIQUEL

Cuina mallorquina
Forn de llenya

Ctra. de Manacor, km. 31 • Tlf. 64 63 14 • Montuïri

(Ve de la pàgina anterior)

– Sí. L'any 1937 em feren incorporar a Enginyeria, secció de sapadors.

– **Anares al front de guerra?**

– No. Una vegada feta la instrucció a l'aeroport de Son Bonet m'agregaren a un grup de feina. Ens dedicàvem a posar reixat de filferro amb punxes al voltant dels forts de l'illa. Després passàrem a Palma per fer feina a l'actual "quarter" d'enginyeria quan estaven començant les obres. Aquí em donaven un bon sou. Entre el jornal que m'assignaren i el rebaix del "quarter" guanyava unes 8'50 pessetes cada dia, una quantitat llavors respectable. Més endavant ens dugueren a la costa de Santanyí, on construïem nius de metralladores; finalment, després d'uns mesos, al "quarter" del Carme, on em vaig integrar a una secció de desenrocs. Tot d'una, després d'haver vingut els avions a bombardejar Palma, anàvem a les runes a llevar pedres i a apuntar l'edifici a fi de deixar-lo en més bones condicions. Encara record com devora el Temple de baix de les pedres traguérem una jove morta... Era un treball perillós i delicat.

Respira a fons i afegeix:

– Em llicenciaren fent aquesta feina.

**Dóna forma
als teus estalvis**

i assegura el teu futur...

*...amb el **PLA D'ESTALVI**
més flexible*

GENT DE CONFIANÇA

**"SA
NOS
TRA"**

– **Has vist o tens record de quan condicionaven el primer pis de Can Sampol per fer-hi cinema?**

– D'això no en tenc record, però sí, he viscut l'època del cinema mut a Can Sampol i a ca n'Eloi.

– **Les teves impressions d'aquest temps i d'aquestes sales?**

– Ah! Era un altre temps. Puc dir, però, que la feina era més dura i rudimentària. No hi havia les eines i els avanços d'avui. L'home s'havia de carregar tot el pes dels treballs; en canvi avui ho fan les màquines.

– **T'agradava el cinema?**

– Molt. Com jo, molta gent esperava el fi de setmana amb il·lusió per veure les pel·lícules de torn. A vegades, no sempre, el dissabte anava a una sala i el diumenge a l'altra. Mira si era afeccionat.

– **Quins films i actors recordes del mut?**

– Ens agradaven molt els drames americans (Western). Tornàvem meixarois amb en "Tom Tyler", en "Chispita", en "Rayo" i en "Vivales". Ens entusiasma-va en "Tom Mix" amb na "Centella". He conegut "Hoot Gibson"... que he de dir! Llavors no hi havia res més i les dues sales s'omplien amb un públic incondicional i apassionat pel cinema. Record especialment la còmica en dues parts que ens projectaven després de les dues pel·lícules del programa. En "Tomasín", "La Pandilla", n'"Harold"... allò és difícil oblidar-ho.

En Toni encara recorda l'analfabetisme durant la seva infància i joventut.

Aleshores el cinema mut era un espectacle molt popular.

A Palma, durant la guerra civil, després del bombardeigs, acudia a apuntalar o eliminar les runes. Una vegada hi trobà una al·lota morta.

Ell i en "Xinet" enrajolaren el nostre temple.

Està parlant del gènere còmic, no obstant se li nota una certa melancolia.

– **Com altres personatges singulars que hem tingut al poble, hi havia també n'"Evaristo". Segur que l'has conegut. D'on vingué aquest home?**

– Només et puc dir que era fill d'un sergent de carabiners, féu feina amb el meu germà Melcion a Menorca.

– **Quins han estat els anys millors de la teva vida?**

Dubta uns moments.

– Jo diria que quan em vaig casar, en què fent de picapedrer, érem joves i al mateix temps fèiem hort. Molta feina però la fèiem de gust.

Montuiri

971 646 460

Bar Can Pieres

- Les teves aficions d'aquell temps?

- A més del cinema també m'agradaven molt les carreres de bicicletes. Qualque vegada anava al velòdrom del "Tirador" a veure córrer en Nicolau, Pou, Bover, Flaquer, Saura, Fombellida... Eren grans figures que avui mols no han conegut.

- Tornem al teu ofici. Sembla que també et convidaren a fer uns dies de feina a l'església quan l'enrajolaren.

- Sí. El rector Vallespir ens convidà a enrajolar. En Miquel "Xinet" féu la meitat i jo, en dos dies més, vaig acabar. No venguérem cobrar res.

- Podries donar-nos una característica del mode de ser de la gent del nostre poble en la teva joventut?

Li costa pena donar-nos l'opinió.

- No vull jutjar ningú, però... llavors hi havia molta formalitat.

- Pots dir-nos algun treball, ofici o costum que existien al poble a principis del segle passat i ja han desaparegut?

Un mig somriure il·lumina els seus ulls.

- Hi havia tantes coses que ara no hi són... Beneitures, unes; altres, no. Per exemple, hi havia unes cases que feien fideus: Can Guerrer i Can Menorç. Podíem anar al cinema, avui no en tenim. El camp no es conra igual. Abans el treballàvem amb molt d'esment; els picapedrers fèiem totes les peces de la casa que edificàvem, avui tot ve fet... Bé, per ventura no era això que em demanaves.

- Com estava el poble, culturalment, en la teva infància i joventut?

- Hi havia bastant d'analfabetisme. Eren molts els qui no sabien llegir ni escriure. Record que el mestre, a l'escola, la primera cosa que ens ensenyava quan començàvem a dominar els números era a fer el compte del porc. Com que els veníem a quilos i els cobràvem a arroves, ja em diràs...

- A què et dediques actualment?

- Mir la televisió, camín un poc, vaig una estona al cafè amb algun amic, escolto la gent que està al corrent...

- Amb tot quan dius pots estar bastant informat. Què opines de la situació mundial?

- Aquest món és una olla que bull, di-

fícil de comprendre; la violència està per tot arreu, les males notícies, per desgràcia, són freqüents.

- Has viatjat molt?

- No. No m'agrada massa. Així mateix a últims dels anys quaranta vaig viatjar a França. Hi vaig estar un mes. Feia poc havia acabat la segona Guerra Mundial, hi havia encara molta destrucció per tot el país, però hi havia també una cosa molt apreciada: llibertat.

- Per acabar, Toni: Quina qualitat ha de tenir una persona perquè sigui del teu gust?

- Senzillament, que sia sincera, si a més és alegre, millor.

Ens acomiadam. Com totes les persones d'edat del poble ens parla i ens transporta altra volta al passat. És inevitable. Com es natural que els joves ens parlin del futur. En Toni ha recordat la duresa en què es desenvolupava llavors la vida. S'havien d'espavilar mentre esperaven temps millors.

A alguns dels nostres avis a vegades els tremola la veu quan evoquen el passat que en el fons enyoren, malgrat les dificultats, penúries i escassetes que suportaven. Un passat que no tornarà; però ells, sí, tornen reviure'l a través dels records.

MIQUEL MARTORELL ARBONA

LAPIS

joies per a tots

- Taller propi artesanal
- Gran varietat de dissenys i preus
- Certificat de garantia i autenticitat

Obert 7 dies a la setmana, de 9,00 a 19,00 h.

Ctra. Palma - Manacor, Km 28 • 07230 Montuïri, Illes Balears
Tlf. 971 16 16 00 • Fax 971 64 64 27 • www.lapis.com.tr • palma@lapis.com.tr

Antoni Mesquida Llinàs, Llicenciat en Ciències Empresarials

Gerent de CCBalears, una central de compres de productes carburants per a col·lectius professionals i la seva distribució

Al nostre entrevistat d'aquest mes no li calen gaires presentacions, perquè és un jove ben conegut al poble i excol·laborador de Bona Pau. Es tracta d'Antoni Mesquida Llinàs, de 26 anys i llicenciat en Ciències Empresarials per la Universitat de les Illes Balears (UIB). El caracteritza un caràcter obert, una presència agradable, un posat seriós, una seguretat de decisió envejable i un tracte amatenent amb aquells que l'envolten.

Ben segur que més d'un va tenir ocasió de veure'l per la televisió, on intervingué com a gerent de CCBalears. Arran d'aquest fet ens posàrem en contacte amb ell, a fi que ens relatàs més detalladament la trajectòria seguida.

– Toni, conta'ns un poc per damunt quina és fins avui dia la teva expertesa professional.

– Doncs la vaig iniciar el meu primer any de facultat, als 18 anys, i fou precisament a «La Caixa». Aleshores combinava estudis amb feina i els primers anys funcionava mitjançant contractes fixos discontinus que en depenien directament, però després passaren a ser gestionats per una Empresa de treball temporal (ETT). Fou aquesta mateixa ETT que m'oferí una plaça d'administratiu a Òptiques Florida (empresa de caire familiar, gestionada per una sola persona

que compta, o comptava en aquell moment, amb 15 òptiques, 1 agència de viatges i 2 corseteries). Com he dit, jo desenvolupava tasques administratives, però l'economista de l'empresa, per motius que no vénen al cas, hagué de tornar-se'n a Zamora, la seva terra nadiua. Aquest fet em permeté passar a ocupar el seu lloc, i em suposà també un aprenentatge molt significatiu, sobretot en qüestions de comerç internacional, ja que importàvem i com que no hi havia

consell d'administració jo desenvolupava tots els tractes amb els proveïdors internacionals. Després de fer-hi feina 4 anys i motivat pel fet de no congeniar gaire amb el caràcter difícil del responsable de l'empresa ho vaig deixar.

– I llavors, què?

– Vaig decidir acabar els estudis i també tenia pendent l'objecció de consciència. Durant aquest temps vaig apuntar-me a cursos d'anglès i vaig passar un estiu a Anglaterra. Més endavant vaig impartir uns cursos d'administració d'empreses, comptabilitat i fiscalitat a la Conselleria d'Agricultura i Pesca, per a joves menors de 25 anys.

– I una vegada acabats els estudis?

– En Benet Campins m'oferí l'oportunitat d'entrar a fer feina a Mapfre com a tutor de la xarxa comercial del camp financer. La meua tasca consistia a fer un seguiment de les vendes, establir uns objectius, fer que es complissin i donar formació. Però vaig deixar la feina, perquè les condicions econòmiques eren poc satisfactòries i, a més, contínuament em comparaven a un venedor d'assegurances, quan en realitat el volum de negoci no hi té res a veure.

– I com arribares a ocupar el teu càrrec actual?

– Arran de les mobilitzacions de pàgesos, pescadors i un col·lectiu de transportistes esdevingudes l'octubre de 2000 s'acordà crear una empresa com a central de compres d'hidrocarburs. En Joan Mas –Collet– em posà al corrent de tot això. Jo li vaig exposar les meves condicions de feina i li vaig donar un currículum, a fi que el fés arribar als responsables. A partir d'aquí ja es posaren en contacte amb mi per diverses entrevistes.

– Quines foren les conseqüències?

– A partir d'aquestes mobilitzacions el Govern Balear va prendre un poc de consciència de la problemàtica que es viu a les Illes quant a subministrament i distribució de carburants. Fou precisament Pere Sampol, per tractar-se de

BAR - RESTAURANT

Can Miquel

Menú diari i a la carta

Hamburgueseria i Pizzeria

Carrer Palma, 194

•

Tlf. 971 64 62 04

•

Montuïri

l'àrea que aleshores li corresponia. El fet insular fa que tinguem uns costos afegits respecte als preus que es paguen a la Península i a més el mercat de distribució d'hidrocarburs és un mercat amb poca competència. A Mallorca només es poden descarregar carburants a CLH i tan sols poden fer-ho els seus socis, si no, s'ha de pagar. Per tot això es planteja donar entrada a un nou operador i organitzar una empresa que actui com a central de compres i gestioni i distribueixi el carburant dels professionals esmentats.

- Què féu el Govern Balear?

- En aquestes circumstàncies el Govern Balear es va posar en contacte amb empreses tecnològiques de la Península que instal·lassin gasolineres, amb els professionals afectats i també se cercaren possibles inversors per finançar totes les despeses que això ocasionaria.

- Quan es constituí l'Empresa?

- CCBalears fou constituïda el febrer de 2001.

- En què consisteix, exactament?

- És una central de compres de productes carburants per a col·lectius professionals i distribució, no són operadors, però el fet de fer compres col·lectives beneficia considerablement aquests sectors. L'empresa gestiona aquestes compres.

- Com està organitzada la societat?

- La distribució és la següent: un 40% de l'accionariat correspon al grup d'inversors, el qual assumeix la finançació de les inversions que s'han de dur a terme; un 30%, al grup tecnològic, el qual aporta coneixements i experiència; i l'altre 30%, als sectors professionals, els quals participen directament en la presa de decisions pel fet de ser accionistes. És a dir, els mateixos clients tenen informació de primera mà d'allò més rellevant de l'empresa, poden dir la seva opinió en haver de determinar preus, etc. Vull deixar clar que és una empresa privada en la seva totalitat, no hi ha cap participació del govern.

- Quan hi vas començar?

- Fou el març de 2001, a l'hora d'iniciar la feina a nivell comercial i de començar a fer instal·lacions.

- Per què no ens expliques un poc quin és el projecte que es vol dur a terme?

Antoni s'encarrega, a més d'oferir els productes de l'empresa, de lligar contactes, de revisar tràmits, d'assumir relacions comercials, de captar clients i altres.

- El nostre projecte contempla, a part d'actuar com a central de compres, oferir la distribució d'aquests productes. Intentarem fer totes les passes possibles per crear una doble línia de distribució. Per una banda, es fa (perquè ja és una realitat) venda en ruta a domicili, es distribueix el carburant en camió-cisterna, i per altra, hi ha una segona línia que seria la creació d'unes instal·lacions, punts de venda directa, és a dir, petites benzineres ubicades en terrenys propietat de cooperatives agrícoles i on els preus oferts siguin més avantatjosos.

- Com funciona aquesta primera línia?

- La veritat és que ha estat un èxit. Ja distribuïm i l'acceptació no podia haver estat millor. També cedim i venem dipòsits.

- Com s'augura la segona?

- La línia d'implantació de punts de venda directa depèn de les possibilitats a nivell tècnic i legal de l'obtenció de permisos i de les possibilitats físiques dels llocs on s'hagin de situar (que es complesquin els metres de retranqueig esta-

blerts, que hi hagi espai suficient...)

- Quantes d'instal·lacions teniu previstes?

- Havíem pensat en 10, distribuïdes de manera lògica per l'illa.

- Quin tipus de feina desenvolupes?

- M'encarrec de lligar contactes amb els sectors, de revisar tràmits entre les diferents administracions competents per dur a terme les instal·lacions, ja que és molta la part implicada, com són ajuntaments, indústria, carreteres..., també assumeix les relacions comercials amb proveïdors, la captació de clients, etc.

- Vols afegir res més?

- Simplement que des de Vicepresidència s'està pensant en la creació d'una planta de *biodiesel*, de la qual hauríem de ser els distribuïdors.

Fins aquí durà la nostra xerrada amb n'Antoni Mesquida, un jove competent i experimentat tot i la seva edat, el qual, com ens ha dit, s'introduí al món laboral als 18 anys i és precisament gràcies al bagatge acumulat des de llavors que avui desenvolupa un càrrec de responsabilitat i compta amb una feina que li agrada, les condicions de la qual són acceptables.

Que l'avenir et proporcioni moltes satisfaccions tant en el terreny professional com en el personal. Gràcies per fer un buit a la teva atapeïda agenda i concedir-nos aquesta entrevista. Que et vagi molt bé!

CATALINA BARCELÓ

Hotel Rural Es Figuerol Nou Es Pati de Montuïri

Restaurant

Diligent servei

Amb totes les comoditats

Acurada atenció al client

Servei de noces i banquets

Ctra. Montuïri - Sant Joan, Km. 0'7 • Tel.: 64 67 64 • Montuïri

Als 25 anys de les primeres eleccions generals en democràcia

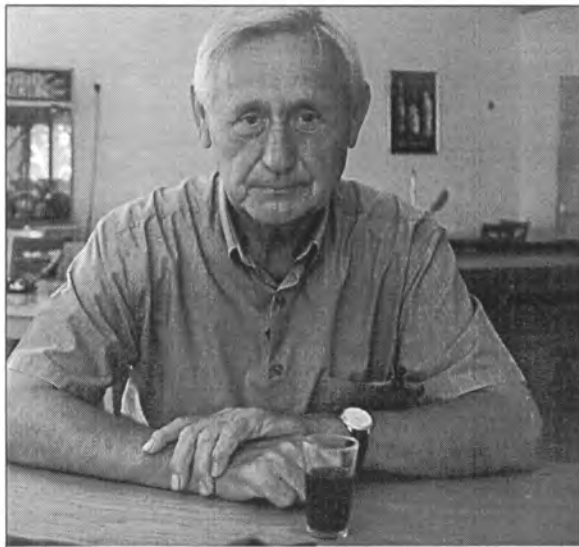
Pere Miralles Roca relata algunes vivències

“L'ambient a Montuïri era molt dinàmic i era molta la gent que desitjava un canvi”

Dia 15 de juny de 1977 –ara es va complir el quart de segle– a Montuïri com a la resta de l'estat espanyol se celebraren per primera vegada després de la mort de Franco eleccions generals per al Congrés de Diputats i per al Senat.

Una de les persones de Montuïri que visqué més de prop i pràcticament va ajudar a fomentar el medi propici perquè tothom pogués decidir el futur en democràcia, fou Pere Miralles Roca, qui ja era director de la Banda de Música. En Pere havia nascut a Montuïri el 1929 i, per tant, tenia 47 anys i possiblement era una de les persones que més directament havia estat “tocada” a conseqüència de la confrontació civil de 1936-39. Així ens descrivia l'ambient que a l'entorn d'aquell 15 de juny es respirava a la vila.

– Abans de la mort de Franco a Montuïri ja hi havia l'Obra Cultural Balear, una entitat dinàmica que duia a terme molts d'actes, fins i tot alguns dels que el règim tenia prohibits, ja que aleshores començaven a tolerar-se moltes coses. I amb en Miquel Fiol, qui en aquell temps era regidor de cultura de

l'Ajuntament i pertanyia a l'OCB, juntament amb els germans Antoni i Antònia Mateu “Rei”, Pere Garau “de s'Agència”, Pere “Ferret” i altres organitzàvem alguns actes il·legals en aquells temps.

– **Pots concretar-ne alguns?**

– Sí. Venia gent de l'OCB de Palma de la qual en Climent Garau era el president. També vengué Josep Maria Llompart, qui després va ésser president, en una època en què Joana Jordà “Confitera” era la presidenta. Fins i tot férem curssets que estaven prohibits per aprendre a llegir el

diari. Aquells dies vengué a l'OCB de Montuïri un periodista de l'Agència EFE que havia estat a Mèxic a donar-nos aquest curset. Ens va mostrar així com redactaven els diaris: a una part allò que volien que es llegís manco i a l'altra, allò que per a ells era més interessant. No oblidem que hi havia la censura dirigida pel Ministeri d'Informació i Cultura. I, per altra part, les informacions internacionals passaven pel filtre dels mateixos directors.

– **Com era l'ambient a Montuïri?**

– Aleshores l'ambient a Montuïri era molt dinàmic. Hem de tenir present que els joves i molta gent madura d'aquell temps érem els qui havíem estat els nins en temps de la república i primers anys de la dictadura; i moltes coses referents a política, les desconeixíem o les havíem oblidades.

– **Ja hi havia associació de veïns?**

– Sí. Aquells dies s'havia creat l'Associació de Veïns. Per cert que eren pocs els qui volien ser el president, tant és així que no es va presentar ningú per ésser-ho. Davant aquesta situació Joan Miralles Julià “Felanitxer” va acceptar aquesta responsabilitat.

– **Venia molta gent a les reunions?**

– Es pot dir que tothom tenia ganes de canviar el sistema i això era el motiu pel qual molta gent venia a aquestes reunions. No oblidem que en Miquel Fiol era regidor de l'Ajuntament franquista.

– **Podries esmentar alguns fets d'abans d'aquell 15 de juny?**

– Abans de les eleccions del 15 de juny de 1977 hi havia moltes conferències a l'OCB i tanta gent que hi acudia i hi prenia part que semblava amb desitjos de participar en política i feia mèrits. Vingueren entre d'altres Sebastià Serra, un campaner, Antoni Serra, redactor d'Última Hora, aleshores del Partit Comunista, Tarabini, també del mateix partit, qui va organitzar amb els altres el PSI a Mallorca, per cert que el PSI quasi es va fundar a Montuïri, a Can Tomeu

Ferreria Rafel Miralles

Més de 20 anys
treballant el ferro

Carr. Palma-Manacor s/n • Telf. 971 64 62 88 • Montuïri

"Seldadet". O sia que hi havia molt d'ambient. Després ja vengueren aquelles primeres eleccions.

- I dels mítings, què?

- També hi havia mítings, als quals hi anava molta gent, Jo, per mor d'en Fiol -deia en Pere- em vaig fer amic dels membres del seu partit, juntament amb en Joan Miralles "Queló". Anàvem per tot. Record que una vegada anàrem a sopar a "S'Hostal" d'Algaida amb en Gil Robles, el pare del qui més recentment fou "Defensor del Pueblo", el qual en temps de la República ja havia estat diputat i s'havia presentat a les eleccions d'aquella època. Idò amb en Gil Robles, en Miquel Pasqual, de Cala Ratjada, en Fiol, en Joan "Queló" i algun altre anàrem a sopar a Algaida amb ell, on també hi havia en Subirats, en Casals, de Barcelona. Jo, per cert, vaig seure al costat d'en Gil Robles. I un altre vespre també anàrem a sopar a Cala Ratjada on sopàrem de bell nou amb en Gil Robles.

- Féreu altres eixides?

- Aleshores amb els de l'OCB anàrem a fundar el PSI (Patit Socialista de les Illes). Hi havia en Tarabini, en Sebastià Serra, molts de montuïrers i externs. També en Climent Garau, en Josep Mª Llompart. Aleshores es feren molts d'altres mítings. Vengué a Palma en Tierno Galván (on hi vaig anar); en Felipe González en féu un en el Balear i un altre a la plaça de toros, per cert que es va omplir. Aquells dies també vengué en Carrillo a fer un míting a la mateixa plaça de toros on va dir unes paraules tan atrevides que no havia sentit dir mai.

- I a Montuïri?

- A Montuïri vengué n'Enrique Lister, qui, com a comandant, durant la guerra civil, havia participat a la defensa de Madrid i més endavant, exiliat a Moscú, com a general, va lluitar amb els russos i l'any 1971 havia fundat el Partit Comunista Obrer Espanyol. Jo, juntament amb en Xesc Trobat i un parell més, el rebérem a ca n'Eloi i allà, a una taula, ens passàrem tot l'horabaixa. El vespre en Lister, féu el míting a Ca n'Eloi on vengueren alguns dirigents nacionals i no hi mancaren tots els de Mallorca. Aquell vespre també en vengueren alguns de dretes, però sols record en Duran i en Josep Melià. Amb tot això a la vila es va crear un gran ambient.

- Què hi ha de les càmeres agràries?

A rel de les eleccions de dia 3 de març de 1979 es va constituir el primer ajuntament democràtic. A la taula hi veim Joana Jordà "Confitera", Josep Mª Munar i Xesc Trobat. I entre els assistents destriam Pere Sampol, Gori Mir, Pep Moll, Joan Barceló (ara de TVE), Jaume "Doia", Tomeu "Borreó", Miquel Payeres, "Joan Murtó", Guillem (de Porreres), Joana "Rei" i altres

- Fou aquell mateix 1977 que hi hagué també eleccions a càmeres agràries. Hi acudiren molts de pagesos d'arreu l'illa i fundàrem Unió de Pagesos.

- I dels concerts d'aquell temps amb la banda de música?

- Amb la banda de Montuïri amenitzàvem tots els actes culturals i polítics que es feien en aquell temps per quasi tots els pobles de les illes. Fins i tot anàrem a Ciutadella i a Maó. Aleshores es féu el II Congrés de Cultura Catalana. Les festes de Sant Joan foren de veure. Allà tothom es destapava la "careta": un d'un partit i l'altre, de l'altre. En el Congrés de Cultura

Catalana tocàvem tot allò que estava prohibit, en un temps que encara no estava legalitzat. Això era abans de les eleccions. Tocàvem "La Internacional", himne dels socialistes i comunistes. I n'hi havia de dretes i l'acceptaven, "La Balanguera", l'"Himne de Riego", la "Marsellesa"... Fèiem desfilades per Palma i n'haguéssim vist de punys a l'aire!

- Què hi hagué de particular sobre "La Internacional"?

- Pere Sant Bartomeu d'aquell any estrenàrem a plaça "La Internacional", per cert que molts de músics no sabien què

(Continua a la pàgina següent)

PREFABRICATS

**FABRICACIÓ DE
 BALUSTRADA I
 BIGUES DE Tauló
 IMITACIÓ FUSTA**

**Servei de transport propi per a tota l'illa
 Magatzem i oficina**

Ctra. Palma-Manacor, km. 28,5 • 07230 Montuïri (Mallorca)
 Tlfs. magatzem: 971 64 67 44 • 971 64 60 95
 Tlf. particular: 971 64 61 73

(Ve de la pàgina anterior)

tocaven. Tota la gent estava asseguda i jo no havia dit que fos "La Internacional". Sols els músics vells la coneixien. Per cert que en Joan Garau "Mostatxet", qui també era de l'OCB, em va proporcionar un llibre on hi havia la melodia de l'Himne de Riego, o sia l'himne de la república, i el de "La Internacional". Jo les vaig instrumentar i així fou com les poguérem tocar. Alguns, però, molt addictes al sistema, abandonaren les cadires i no volgueren sentir el concert.

– **Recordes algunes anècdotes?**

– Aleshores en Joan Miralles "Porrerenc" era el batle, però el seu fill era de l'OCB i puny a l'aire... i son pare no se'n podia avenir...! L'ambient era molt elevat. Per cert que pels darrers dies havíem fet uns cartells molt provocatius on s'hi veien guàrdies civils que els abocaven dins un poal de fems...! A conseqüència d'aquesta endemesa hi hagué una denúncia. Varen haver d'anar a declarar na Joana Jordà "Confitera", per esser la presidenta de l'OCB, en Pere Sampol i altres. Hi hagué judici, però no passà res. En aquell temps, per altra part, vengué de governador Civil de Balears Carlos de Meer. Li feren rètols amb lletres molt grosses que posaven Carlos de Mierda que aferraren per s'Hostal i pel camp de futbol.

– **Altres succeïts a l'entorn d'aquell 15 de juny de 1977?**

– Els podríem sintetitzar amb algunes frases com aquestes: En general es respirava un ambient d'alegria i fins i tot

• **"Els mítings que es feren fa 25 anys estaven acaramull"**

• **"El cantant valencià Raimon vengué al Dau"**

• **"La Banda anava a quasi totes les manifestacions"**

molts de franquistes es mostraven eufòrics; en els mítings per tot estava caramull; en Biel "Caragol" de Sineu cantava i anava per molts de pobles, feia una feinada i encalientia la festa; el cantant valencià Raimon vengué al Dau i exposà les seves cançons allà on ara hi ha la piscina, que era rostoll, però així i tot estava caramull de gent; l'OCB de Montuïri feia molta feina i s'hi adheriren els més addictes; en el II Congrés de Cultura Catalana, poc després de les eleccions, a la tardor, vengueren diputats de Catalunya i del País Valencià, els quals varen intervenir i a la banda ens regalaren una placa de ceràmica de Manises; també vengué en Ruiz Jiménez, a l'Augusta amb en Gil Robles, de dretes, on hi anàrem amb la banda. Però, per a mi el fet més important fou el canvi de sistema. Pensa que jo estava "marcat".

– **Vols explicar això d'estar "marcat"?**

– Estava marcat perquè mon pare era republicà. Havia estudiat en els frares franciscans. Va esser frare, però poc abans de dir missa, va sortir. Es va casar. A la vila anava a cantar en el cor. Era un home que sabia llegir, però tal vegada xerrava massa. En el bar llegia en veu alta el diari per als molts que no

en sabien. I tal volta el marcaren per això, ja que no era regidor quan el mataren, ni ho havia estat mai. O sia, que el 1936 el mataren sols perquè les seves idees eren republicanes. Això és el que jo sé –diu el seu fill– i ho tenc per cert.

– **Quines foren les conseqüències d'estar "marcat"?**

– Que aquells anys, durant i després de la guerra, de nin, malgrat estudiava com els altres, no em podia examinar, a no ser que anàs a un col·legi de frares, com ho féu el meu germà Miquel. És per això que tenia moltes ganes que canviàs el sistema polític: per poder ser com els altres i a posta –diu ell– em vaig tirar en mig. I si vàrem organitzar la Unió de Pagesos fou perquè dins l'OCB ja me n'havien parlat. Vaig animar els amics sense saber que era un sindicat. En "Collet" i jo anàrem pels pobles a fer com una espècie de mítings per tal de fer els sindicats. Poc a poc s'hi uní gent, entre ells record en Basilio Baltasar de la Iglesia, qui més endavant fou el director del diari "El Mundo de Balears". Per cert que juntament amb en "Collet" i en Planas de Barcelona i altres fórem els fundadors. Llavors hi hagué eleccions a Càmeres Agràries. A Montuïri m'elegiren a mi com a president i encara ho som. Ara bé, actualment les càmeres no funcionen.

– **Quins foren els resultats d'aquelles eleccions a Montuïri?**

– Les taules electorals estaven instal·lades als baixos de l'Ajuntament i a les Escoles i no hi hagué cap casta d'incident.

Per la nostra part i segons publicàrem a Bona Pau del mes següent podem transcriure que d'un cens de 1977 electors majors d'edat n'hi acudiren 1464, la qual cosa suposà el 81'3% de l'electorat. El resultat de les eleccions fou semblant al de la resta de l'estat espanyol. Les cinc formacions polítiques més votades a Montuïri foren, per aquest ordre: UCD (390), PSOE (320), Unitat Socialista (217), Aliança Popular (65) i Partit Comunista (62). Les següents eleccions, que foren les primeres municipals en democràcia no foren fins el 3 de març de 1979. Però d'aquestes ja en parlarem més endavant amb alguns dels qui foren elegits regidors, confiant en què acceptaran la invitació.

O. ARBONA

Sol i vent

Sol, vent, aigua, fred, calor, tempestes, aquests són els elements que donen vida al nostre planeta.

El present any agrícola (l'any agrícola és com l'any escolar, d'octubre a juny) no ha estat necessari dirigir pregàries ni resar el rosari a Sant Just suplicant-li ens enviï les desitjades pluges; aquests dos anys darrers enyoràvem pluges, aquestes no arribaven i a causa de la sequera hem tingut pobres collites.

Enguany no ha estat així, cas de fer pregàries s'hauria d'haver invocat a Santa Bàrbara per aturar les tempestes i de ploure i per tenir bon sol i vent. El vent, tot i que sigui molest, és necessari per eixugar i per refrescar l'ambient. Aquest oratge que a l'estiu és com una carícia, ens reconforta, ja que quan se segava amb la falç havia de fer oratge per alleugerir la penosa feina del segar, ja que els dies de basca, fora vent, eren molt pesats. Per batre a l'era, perquè romanguí ben batut, ha de fer bon sol, ha d'anar torrat dèiem, i per tenir bon ventar amb forques, palatjar i ererar ha de fer bon vent, perquè així, amb bon vent, el gra roman net de palla, pallús, pols i baleigs. *Això ho diu madò escolana\ quant fa aquell sol tan calent\ envia-me un poc de vent\ de llevant o de ponent\ o fresquet de tramuntana.*

Cert és que amb baixes temperatures d'hivern les ventades molesten i a vegades en fa tant que sembla dona una apallissada als arbres i a tot allò que topa, però s'hi ho pensam forma part de la meteorologia i cada any solem patir dies de temporal, amb forts aiguats, calabruix a vegades acompanyats de fortes ventades ocasionant desastres per allà on hi pega de ple.

Però, en tocar el mes de maig, per granar bé els sembrats, havent saó grossa al terreny hem de tenir sol i vent. Si és una any que a l'abril hagi plogut poc i faci falta puja, pel mes de maig pot ploure i encara la pluja és benefactora, però allò millor, i els vells pagesos ja ho deien, en tocar maig sol i vent, juny i juliol hem de recollir l'anyada i no ha de ploure.

Enguany no tots els cereals han granat bé

L'arbrat quant està en flor necessita sol i vent sense pluges ni boirades per la pol·linització de la flors i que aquestes fecundin bé ja que si el temps és plujós o la humitat ambient és elevada, aquella polseta de dins la flor resta aferrada. També les pol·linitzadores abelles amb pluja i humitat les seves ales es banyen i conseqüentment no volen i no transporten el pol·len d'una flor a l'altra, no es fecunden així com pertoca i quan es congria el fruit aquest li cau.

Així idò,enguany, a causa de revessos climatològics, no hi ha gaire ametlles, pocs albercocs, melicotons. De nispros i cireres, que semblava n'hi hauria moltes, les pluges i humitats les han clivellats. I de no haver estat per l'atenció dels vinydòvols, que han vigilat les vinyes i donat les esquitxades i ensofrades adients, hi hagués hagut molt el mildiu, i cendrada

A conseqüència de tanta pluja, a més dels efectes perjudicials per la fecundació dels fruits, l'excés d'humitat dins els sembrats, trobant-se aquests a la plenitud de la seva maduració, per haver fet pocs dies de sol i vent, els brins han crescut ombrívols, son més dèbils i molt vulnerables a tombar-se. A redols es tombaren però el bon sol i vent del mes de juny els ha aixecats, sembla han ben granat i enguany i ha bona anyada.

Es dona el cas que allà on hi haurà millor collita serà per les terres no tant fèrtils de sòl permeable. En canvi els bons comellars, els de terreny argilós, de terres dures, poc permeables que l'aigua té mal infiltrar-se per endins, es troben saturats d'aigua i necessiten sol i vent.

Quan escric, encara per Montuïri les màquines recollidores no han començat la seva feina i no puc dir els resultats.

Un pagès em va dir que almenys pastures, fenc i palla sí que n'hi ha, ara en quant a cereals, els ordís n'hi ha que no ha granat bé, les fortes assolellades de la segona quinzena de juny els han escaldats, l'espiga no es tomba, ha romàs dreta, amb un color blanquinós i això és senyal que el gra no pesa. En quant al blat, sembla que l'espiga té millor color que l'ordi, però ja sabem la dita i que sempre encerten: No podem dir blat fins que està dins el sac i ben lligat.

SION NICOLAU

Taller mecànic Planxa i pintura

Constantino Ruiz Gonzàlez

C/ Ramon Llull, 46 • Tlf. 64 61 84 • Montuïri

LA VIDA QUOTIDIANA D'UNA POSSESSIÓ DEL PLA DE MALLORCA ALS VOLTANTS DELS ANYS QUARANTA (i III)

“Quan havíem d'entregar blat a la *Fiscalia de Tasas*”

(Conclusió)

Les vetllades a Son Joan Arnau transcorrien entre resar el rosari, sopar, contar coverbos a la vora del foc o, com hem dit, de manera excepcional, escoltar la gramola fins a l'hora d'anar a jeure. Aquestes vetllades eren il·luminades per un parell de llums de *carburo* i un *petromax*, penjats al bell mig de la cuina. Un missatge també s'ocupava que aquests artefactes es trobassin sempre en perfecte estat. Més endavant, una casa comercial de Manacor que es deia *Llompert Tomás*, que després agafà molta força a Ciutat amb tota mena de maquinària agrícola, va instal·lar un molí de fer llum a Son Joan Arnau, que girant per la força del vent feia voltar una dinamo que duia acoblada a les pales. La dinamo carregava una o varies bateries de dotze vols, a partir de les quals una rudimentària instal·lació elèctrica ens permetia d'encendre varies bombetes petites que donaven

una llum groguenca i esmortida. Això si havia fet vent perquè si no les bateries no es carregaven i romaníem a les fosques. Aquest molí de fer llum va fer que instal·làssim una ràdio que, a les vetllades, va arraconar de mica en mica la gramola, especialment perquè sintonitzàvem molt bé aquella emissora, la locutora de la qual, amb una veu força clara, deia allò de: “Aquí radio Andorra, emissora del principado de Andorra...”

Record especialment el temps de batre. Bé, la meua bauxa s'iniciava quan, en haver segat, començàvem a garbellar i alguna vegada em deixaven anar amb els missatges cap el tros, i tornar enfilat al curucull de la carretada de garbes. Jo ja no vaig veure batre amb les bèsties, perquè, com em dit abans, feia anys que havien posat una batedora. Les messes amb aquesta màquina eren una feina molt feixuga. Record els homes amb un sol que torrava el cul a les llebres, plens de polsim. Un donava brins al batam enfilat a la part més alta de la màquina, l'altre canviava el sacs plens a vessar de gra i ajudava a un tercer a carregar-se'ls a l'esquena per dur-los a buidar a damunt les sales, per a la qual cosa calia recórrer prop de dos-cents metres. Altre home fermava els llençols plens de palla i per una escala de fusta els pujava al pallier on, un altre anava component-la. La construcció del pallier era una autèntica obra de destresa ja que la base havia de ser més ampla i calia aprimar-la mentre es feia per amunt. La palla havia d'estar ben composta, pitjada per tal d'evitar que s'esbaldués o hi entrés la humitat a l'hivern. Jo feia una bauxa quan, de les cases, m'enviaven a l'era amb la gerra d'aigua fresca i la botella de caçalla, perquè els homes es refrescassin un poc. Començava per l'home que donava brins. Quan jo li oferia la botella s'aturava i es llevava una mena d'ulleres de motorista que li protegien els

L'autor de l'escrit, als 18 anys

ulls de la pols i li quedava el redol dels ulls ben blanc, com si dugués un antifàs, i le resta de la cara ben marró degut al mig dit de pols que duia aferrada. Després anava als altres homes i, un per un pegaven una bona tmbola de cassalla i un parell de glopades d'aigua fresca que els ajudava a recuperar forces i continuar batent fins a la posta del sol.

A damunt les sales, quan s'acabava de batre,

el caramull era ben gros. Jo passava molt de gust d'anar a jugar-hi i rebolcar-me damunt, on hi quedava sembrat fins els genolls o la guixa. De vegades me n'hi duia dos pollets petits que algú m'havia donat d'una llocada venturera, i aquells pollets feien també una bauxa tant o més grossa que la meua, de córrer per damunt el caramull i acabaven amb el gavatz ben ple de grameneres i altres animalons que espipellaven per mig del grans de blat. Emperò aquella bauxa s'acabava quan, al poc temps, venien els camions de la “Fiscalia de Tasas” i s'havia d'entregar la part de blat que tocava: El caramull quedava molt minvat i això en feia perdre les ganes de pujar a jugar a les sales.

Del temps de figues i tot el que l'envoltava, ja n'he parlat amb anterioritat. Faré menció ara només a un aspecte podríem dir un poc frívol o picant que pens, ara, que es devia donar quan a mitjan agost, arribava a son Joan Arnau un estol d'al·lotes, quasi totes jovenetes i plenes de vida. Devia esser com una bafarada d'aire fred, dins els rigors de la canícula, l'arribada d'aquelles jovençanes que devien remoure la sang i qualche altre cosa a més d'un missatge. Gairebé no sé si és imaginació meua d'ara, però tenc per ben segur que els meus ulls de cinc o sis anys varen assistir innocents ja fos d'avall una figuera, o dins la caseta del sequer a alguna conversa, fregada i fins i tot graponejada entre dues persones, home i dona, missatge i figueralera, que no feien res

Ortopèdia MANACOR

Àngel
Ascaso
García

TÈCNIC
ORTOPÈDIC

Plaça Rector Rubí, 3
Tlf. 971 552 614
Fax 971 462036
07500 Manacor

El padrí Jaume amb vuit de les nou filles i la segona esposa

sortosament encara vius per bé que empesos d'anys, i altres ja a l'altre vida— vull dedicar les darreres paraules a manera d'homenatge i reconeixement a unes persones de les quals si passats cinquanta anys en guard un bon record, és perquè els primers anys de la meua vida m'envoltaren d'afecte, tendresa i bondat, aguantant algunes d'elles, les meves trapelleres d'al·lot.

Els que em vénen a la memòria son els següents: l'amo en Joan de Petra, pareller major; l'amo en Joan de Maria de la Salut, pareller segon; l'amo en Joan "Coletto", de Petra; en Nadal, en Biel i en Jaume, tres germans de Sineu; en Toni i en Joan "Bessó", germans, de Lloret; en Miquel i en Joan "Rei", germans, de Lloret; en Biel "Bosseta", de Lloret; en Joan, d'Ariany; el sen Xesc; el sen Pixolis.

Això pel que fa els homes. Les dones, que feien feina a la casa o les figueralers que en venen a la memòria son aquestes: n'Antònia "Barreta" de Lloret; ses

"Pomeres": Catalina, Maria i Francisca; tres germanes de Lloret, na Maria, casada amb en Toni "Mandau" i na Francisca, casada amb en Jaume "Pago"; na Francisca "Siurella" de Lloret; na Catalina i na Margalida d'es Pou, germanes de Lloret.

N'hi va haver d'altres però malauradament la meua memòria dels meus cinc o sis anys no hi arriba. A tots, els i elles els qui encara hi són i els qui ens han deixat, el meu record més entranyable i el meu afecte que es fa cada cop més gros, com més grossa és la distància pel temps, des que ens perdérem de vista. Així era la vida a una possessió al temps citat. S'han remarcat de manera especial els estaments socials que la feien funcionar, avui desapareguts, així com economia i vida quotidiana que, encara que avui ens sembla crua, llavors no deixava de tenir un cert encant.

Com que gran part de la gent era jove i malgrat que la feina fos pesada, sempre hi havia moments per fer bromes, jocs i qualche ball. Les diferències socials esmentades no es reflectien en les bones relacions d'uns i altres; aleshores, tots junts, formaven una gran família.

JAUME CAMPS FERRER

Camí de Ca'n Tamos, s/n
07230 - Montuiri
Tel./Fax: 971 64 66 49
clivetmontuiri@airtel.net

Clínica Veterinària

- ☐ medecina general
- ☐ vacunacions
- ☐ cirurgia
- ☐ raig X
- ☐ ecografia
- ☐ animals exòtics
- ☐ perruqueria
- ☐

CONCERTAU HORA

LA FOTO DE MITJAN SEGLE

Trapasseries

Damunt el motor d'aquest cotxe un dia de 1948 s'hi assegueren en Nofre Gomila Gomila -Rua- i en Toni Mulet Manera -Carlos-. En Nofre ha fet de marger molt d'anys i encara ara a estones. En canvi en Toni -Carlos- quan tenia 25 anys juntament amb una dotzena de montuïrers anà de fadrí a Veneçuela, d'on vingué al cap d'una quinzena d'anys, si bé se n'hi tornà. Allà feia de taxista, però al poc temps de la segona anada fou atracat i el mataren. I cosa curiosa: dins el baül amb què el traslladaren aquí, de cadàver, portava la mateixa roba que duia en anar-se'n. Una foto, però, que romandrà per a la història d'un temps representatiu de les trapasseries pròpies d'adolescència i joventut de mitjan segle XX.

Records d'infantesa

Els nascuts l'any 1943

L'any 1943 vàrem néixer, i es poble de Montuïri mos va rebre molt bé.

En es batle, l'amo en Collell, li dèiem; i en es rector, don Gori Escarrer.

A sa península governava en Franco; i a Montuïri, també.

Tot el món estava en guerra, Alemanya, França, el Japó, Rússia i Amèrica també.

Però noltros per Montuïri, a pesar de sa fam jugàvem pel mig des carrer.

Sa salut des poble, en mans des metge de Meià,

des metge Munar i don Florentino; vos he de dir que estava molt bé.

Tirant de recordatori hem trobat que l'any 1943 es va fer un "bando": que sa cartilla de racionament passà de ser familiar, a que cadascú, una en tengués.

Quan cinc anys tenguérem dos externs a Montuïri vengueren i apallissaren l'amo des Puig Moltó. A ses poques hores "morigué".

Uns quants mesos després, a sa presó des Caputxins de Ciutat, varen esser executats

aquells dos que ho varen fer. (Allò va marcar un poc ses nostres vides).

Ca ses Monges, sa sala Mariana i a qualche mestre fener, varen esser llocs on aprenguérem ses primeres lletres... i es respecte, que estava molt bé.

Vengueren ses altres escoles. Es mestre petit, pes nins; donya Jeròni(a), per ses nines, en "Pieres" i qualche monja, que ara no sé, mos posaren a retxa i qualche galtada se perdé.

Don Pep, donya Teresa, na Cardell i qualche més, eren els àngels d'aquell colomer. Sa vida, l'aprenguérem pes carrer, amb ses baldufes, bolles i

cunions, i a ca n'Eloi, també.

A l'església hi havia un sant, que a tots mos queia bé: don Toni Ramis, li dèiem, i a Santa Creu tenia es carrer.

Quan teníem 14 o 15 anys, s'hi fa proper, a Montuïri hi havia poques coses que fer: la terra, per a qui en tenia, i es qui no, de porquer o serer.

Ses al·lotes ho tenien un poc més bé: a cosir, a brodar o a ca seva, que sempre hi havia qualche cosa per fer.

Aquesta història pot esser una altra vegada escrita, però sa veritat vos diré; que per aquesta 59 trobada, ja està bé.

*Gentilesa de don Toni Mayol -Xiu-
1 maig 2002*

Maria Teresa Nicolau Cerdà

Vice-presidenta del Club de Bàsquet Montuïri, optimista en grau summe, ha estat jugadora, entrenadora, delegada i responsable en molts d'aspectes

Una de les persones de Montuïri més entregades al bàsquet és, sens dubte, Maria Teresa Nicolau Cerdà. Una dona que ja de nina es va iniciar en aquest noble esport i encara ara, ja casada i amb dues filles –una de 16 anys i l'altra de 10– disposa de temps –a més del que dedica a les feines pròpies d'una mare de família a la seva llar i algunes hores fora– per tenir cura de la marxa dels equips de bàsquet femení de la vila, la qual cosa suposa sentir-se responsable de les incidències que es produeixen a l'entorn dels equips, com poden ser les mateixes jugadores, entrenadors, camps de joc, cistelles... i tota l'estructura de l'esport de la canastra que exigeix el normal desenvolupament de les anuals competicions.

Mª Teresa va néixer a Montuïri fa 41 anys i com quasi totes les nines començà la seva formació anant a classe a Ca ses Monges, fins a 6è curs d'EGB. Després continuà a les Escoles com la majoria de nines de la seva edat fins haver conclòs 8è. L'any següent va passar a l'Institut de Felanitx on va obtenir el primer grau d'administratiu. Per al segon, com que no es podia cursar a Felanitx, se n'hagué d'anar a Ciutat, si bé no l'acabà.

Als 16 o 17 anys començà algunes feines pel poble i al poc temps es posà a festejar fins que es va casar amb Antoni Gomila Moll, qui havia estat i actualment és entrenador de bàsquet, aquesta passada temporada de l'equip femení de 1ª Autonòmica. Un any abans de casar-se regentaren el bar ubicat en Es Dau, just davant el Local Jove. Les dues filles estudien, la major a l'IES de Sineu i la petita, a Montuïri.

– La teva relació amb el bàsquet, quina ha estat?

– En el meu temps a Montuïri sempre hi ha hagut bàsquet. Vaig començar a jugar l'any 1972 quan tenia 12 anys, en un temps en què es jugava en Es Dau; si bé aleshores no estava organitzat d'una manera tan adient com ara.

– Quins records perduren en tu d'a-

quells primers anys?

– Record que els entrenadors eren tots del poble. Per cert que un dels primers que tenguérem fou Joan Ramonell, qui després va esser batle, quan ell sols devia tenir 16 o 17 anys. Un altre fou Gabriel Gomila, un altre, Tòfol Pizà en un temps en què aquest estava molt rela-

cionat amb el bàsquet, ja que havia organitzat un equip masculí. I també hi havia com entrenador el qui temps després seria i és el meu espòs. En aquell temps jugàvem en Es Dau sense estar federats, però així i tot competíem amb equips de pobles voltants.

– Quan fou que va començar formalment el bàsquet a Montuïri?

– L'any que va començar seriosament va esser el 1988, segons els meus records, quan la meua filla major tenia 2 anys. En aquells dies vengueren a cercar el meu home perquè fos l'entrenador. De llavors ençà no s'ha aturat mai i sempre hem jugat com a federats.

– Què més recordes d'aquells temps?

– Alguns joves es feren el carnet d'entrenador, si bé és molt possible que en Mateu Rigo fos un dels primers i ja pels anys 70, quan hi havia dos equips: un masculí i l'altre femení. En posteritat, Guillem Fiol, actualment professor de Gimnàstica de l'Escola i el meu home es feren el carnet d'entrenador plegats. I aquí va començar seriosament: un entrenava un equip i l'altre, l'altre. Els dos equips eren, un infantil i l'altre, cadet.

(Continua a la pàgina següent)

Restaurant

Es Molí d'en Perons

Tlf. 971 64 60 99 • Carrer Molinar, 51 • Montuïri

(Ve de la pàgina anterior)

– Sols hi havia dos equips?

– Sí, però l'any següent ja eren tres: mini, infantil i cadet. I quan aquestes tornaren més grans, s'hi va afegir el de juvenils.

– Com recolzen els pares la participació de les nines?

– Disposar de les nines és essencial per poder comptar amb els pares. És la manera de poder aconseguir allò que és pretén, ja que si els pares empenyen i encoratgen els propis fills, hi haurà qualcú que es responsabilitzi i així perdurará el bàsquet. En canvi, el no poder comptar amb el suport dels progenitors, el bàsquet decaurà si és que no arriba a desaparèixer.

– Com foren els teus inicis en el bàsquet?

– Record que quan vaig començar hi havia unes cistelles als costats de la pista d'Es Dau, cosa que al poc temps es varen llevar i no s'han tonar veure. Quan el meu grupet vàrem tenir 15 o 16 anys, devia ésser els anys 75 o 76 i ara ja envoltan els 40, anàrem a cercar Antoni Gomila, qui més endavant seria el meu home, per veure si ens volia entrenar, com així fou. I des d'aquí el vaig conèixer. Aleshores tenia i té 4 anys més que jo –diu na Teresa–.

– Has dit que aleshores no estàveu federats?

– No. No participàvem com equip federat, ja que no fou fins el 1988. Ho fèiem com a jocs escolars i sempre depenent de l'Escola.

Les jugadores dels equips de bàsquet femení de Montuïri després del dinar de dia 9 de juny passat a Munper, com a cloenda de les activitats de la temporada passada

– Els jocs escolars, qui engloben?

– Els jocs escolars abracen minis, infantils i cadets. Les juvenils i sèniors ja són a part.

– Fins quan jugares?

– Vaig jugar fins als 16 anys, però com que sempre m'ha agradat i el fet d'haver-me casat amb Antoni Gomila han estat les causes per les quals mai no he deixat el bàsquet. Hem captiva i ho vivim plegats. A més, les meves filles, tant la de 16 anys com la petita, ho practiquen.

Sobre la taula hi ha dos àlbums, obra de Llorenç Capellà, de les temporades 1996-97 i 97-98, els quals ens els mostra i mitjançant ells ens adonam de l'es-

ment i dedicació tant d'ella com de l'actual junta directiva que tan íntimament hi col·laboren.

– Alguns fets rellevants?

– Ara fa dotze anys, era la temporada 1989-90, que anàrem a Alacant a jugar la fase inter-autonòmica, i l'any següent, 90-91, a Bilbao, on cada any hi vaig anar com a delegada. O sia que en aquests enfrontaments Montuïri representava Mallorca. Així va ésser i així ho cont. Són coses –afegeix– que sols vivim els qui hi estam dedins. Possiblement foren les dues temporades en què el bàsquet femení montuïrer ha assolit el nivell més alt.

– No s'ha aturat mai el bàsquet a Montuïri?

– Sí. Després hi va haver una davallada amb aquestes nines. Varen acabar cadets i això suposava pujar a juvenils, un temps que les nines van a la Universitat, a Formació Professional, a l'Institut... I no varen jugar fins el 97. Aquestes actualment són les sèniors, les grans, les de 1ª autonòmica. Aquesta passada temporada han quedat vuitenes i això suposa que la pròxima temporada podran continuar a la mateixa categoria.

– Els entrenadors, sempre han estat de Montuïri?

– En general, sí; llevat d'enguany que hem pogut comptar amb Antoni Jaume, si bé resideix a la vila.

– Pel que es desprèn, et sents optimista de cara al futur.

Super Montuïri
BIP supermercados **Extens assortit**
Gran varietat de productes d'alimentació

Peix congelat • Carnisseria • Xarcuteria
Panaderia • Fruita i verdura • Begudes • Neteja

I TOTA LA NOVA GAMMA DE "LEADER PRICE"

Av/ Es Dau, s/n

Tlf. 971 64 67 60

Montuïri

– Sí. En aquests moments comptam amb tres equips: Mini, Infantil i autonòmica, però per a la pròxima temporada tenim previst augmentar amb cadets i juvenils; o sia 5 equips. Ferem tot quan sia possible perquè aquelles nines de 1996-97, que tant bé es desenvoluparen, s'integrin com a juvenils. Com també esperam poder disposar d'entrenadors.

Amb aquesta xerrada Mª Teresa Nicolau ens ha informat, encara molt per damunt, de la breu història del bàsquet a Montuïri i la seva irrupció. Però havent-hi altres persones que també recolzen aquesta activitat esportiva, s'entreveu que amb el pas dels anys el seu progrés, el del bàsquet, serà encara més patent.

O. ARBONA

El bàsquet de Montuïri finalitza la temporada

El Club de Bàsquet Montuïri va tancar la temporada esportiva amb un dinar col·lectiu el diumenge dia 9 de juny en el qual hi participaren els components dels tres equips a més de tots els familiars que volgueren i altres persones vinculades al bàsquet local. En el transcurs de l'àpat intervingué Guillem Moyà, president del Club de Bàsquet Montuïri per agrair als participants el seu esforç, com també el patrocini de les diferents entitats privades patrocinadores –*Lapis, Materials de Construccions Verger i Prefabricats Manera*– i en especial a l'Ajuntament de Montuïri, el qual, com cada any, dona suport al Club.

Els benjamins, campions

De no haver estat pel darrer, els benjamins de futbol haguessin guanyat tots els partits del torneig de copa que acabà el passat 16 de juny. Els darrers resultats foren:

Binissalem, 2 - Montuïri, 5
Montuïri, 5 - Sta. Maria, 2
Alaró, 5 - Montuïri, 1

Classificació final

Montuïri	8	7	0	1	43	14	21
Porreres	8	5	0	3	23	22	15
Alaró	8	3	2	3	20	26	11
Sta. Maria	8	2	1	5	19	26	7
Binissalem	8	1	1	6	13	38	4

En el Pla de Mallorca, els montuïrers triomfen a les seves categories

El trofeu ciclista Pla de Mallorca-Gran Premi la Caixa, competició que patrocina el Consell de Mallorca, ha animat el panorama ciclista de la nostra comarca entre el 12 de maig i el 15 de juny. Una de les seves etapes, la cinquena, va estar organitzada pel Club Ciclista Montuïri i patrocinada per l'Ajuntament del nostre poble. Va ser el diumenge dia 9 de juny.

A les nou del matí va començar la primera cursa. Era el "Pla Petit" pels ciclistes més modestes i amb una distància més reduïda. Dues voltes, des de Montuïri cap al creuer de son Company girant a mà dreta fins a Sant Joan i tornada per son Costa. El guanyador de l'etapa va ser el lloretà Rafel Bauzá. També hi participaren els montuïrers Pau Gomila i Biel Cerdà.

A les 10.30 hores competiren els ciclistes del "Pla Gran" amb la participació del montuïrer Rafel Miralles. La previsió era de cinc voltes al mateix circuit que els anteriors però no va poder ser ja que a la meitat de la quarta volta hi va haver dos accidents i les dues ambulàncies varen haver de partir amb tres ciclistes evacuats a centres hospitalaris després que els metges de la cursa els fessin una primera exploració. Afortunadament no hi hagué conseqüències greus i tots tres es recuperen satisfactòriament. Al quart pas per meta la cursa va acabar. El triomf va esser per a

Colomar, Cerdà i Gomila, tres montuïrers que participaren en Pla de Mallorca

un ciclista del CC Montuïri, Abdon Vich. No hi hagué cap canvi a les classificacions generals.

Els guanyadors absoluts d'aquesta edició han estat Joan Salamanca (Fotomax) al Pla Petit i Miquel Àngel Cirer (Opel-Inca) al Pla Gran en el qual Abdon Vich ha estat el tercer classificat de la general i el millor dels ciclistes. Altres dos ciclistes del CC Montuïri, Andreu Guardiola i Fermín Andrés han estat els guanyadors de les seves respectives categories.

TOMEU ARBONA

ADROGUERIA I ELECTRODOMÈSTICS

DE PLAÇA

Telf. 971 64 62 50 • MONTUÏRI

Comprant a la vila feim poble

Bones vacances

Mentre que escrivim aquestes paraules tot sona a final de curs. Les classes, les reunions, els compromisos, les obligacions acadèmiques arriben a la fi. Després d'un curs de treball intents tots necessitam uns dies de descans; desitjam uns dies de vacances.

Grup d'Espai "Es Turonet"

Malgrat la majoria d'activitats parroquials durant aquests mesos d'estiu resten de vacances; tant el grup d'Espai com el grup de Procés de fe, continuaran fent la seva tasca. Sabem que l'Espai farà el seu campament d'estiu del 20 al 27 de Juliol a Porto Cristo. Desitjam que, com el curs passat, els participants, gaudeixin de l'amistat, de la natura i de les activitats lúdiques que els monitors amb il·lusió han preparat. Els desitjam un bon campament.

Procés de Fe.

També el grup de Procés de Fe continua el seu treball catequètic durant el mes de Juliol.

Valoram el coratge i la constància d'aquest grup de joves que acompanyat d'en Joan "Ferrerico" per espai de dos anys han fet un procés de fe. Ens alegra la notícia que ens han comunicat que a meitat de mes volen confirmar públicament la seva fe. Per això han demanat ser confirmats en la fe de Jesús. Admiram l'esforç i l'entrega d'en Joan, però també volem ressaltar la constància de la majoria dels components del grup. Tot un exemple en aquest temps que la majoria dels joves rebutgen tot allò que és compromís i constància. Enhorabona a tots!

Solidaritat amb els pobres

De tots es sabut que els nins i nines que fan la primera comunió cada any tenen el desafiament de continuar apadrinat quatre nines, amorosament "les nostres nines d'Hondures". Aprofitam per comunicar-vos que els nins i nines que durant aquest curs han fet la Primera comunió han donat un total de 500 euros. Esperam que els infants que encara falten a fer la 1ª Comunió col·laborin en aquesta noble i solidària tasca. Enhorabona a tots i gràcies per la vostra col·laboració en nom de tots els qui en seran beneficiats.

Enguany la processó del Corpus va tornar reprendre en part aquell aquell protagonisme d'anys anteriors

El nin i l'elefant encadenat

Un dia son pare va dur el seu fill al circ. En acabar la funció el que més li havia agradat a l'al·lot va ser l'actuació d'un gran elefant quan desplegava les seves forces sostenint-se just amb les cames de darrera. Quan sortiren del circ l'al·lot observà que l'elefant estava encadenat per una cama a una estaca. El nin no podia entendre com un animal tan gros i amb tanta força podia estar encadenat a un simple pal. La curiositat atrevida de l'infant preguntà als qui el cuidaven, per què l'elefant estava encadenat a l'estaqueta. Un li contestà que l'animal feia temps que estava domesticat. El nin tot d'una va respondre: "Si està domesticat no importaria que estàs fermat". Un altre li respongué que l'elefant estava habituat a viure així, ja que des de petit havia estat sempre encadenat aquí. L'infant tornà a preguntar: no es posa de vegades furiós i intenta arrabassar l'estaca? Aquí li respongué son pare: "Ben segur que l'elefant quan era petit va intentar moltes vegades estirar de l'estaca. Es va rebel·lar contra el seu esclavatge i amb molta fúria va intentar alliberar-se del seu parany; però com que no ho va aconseguir s'ha conformat tota la vida a viure-la

d'aquesta manera". I son pare afegí: "Els adults de vegades infonem idees, paraules i actituds desajustades; gestos tant verbals com no verbals i comportaments inadequats als més petits, dèbils o indefensos i els cream una actitud sumida, passiva o rebel que després la duen impregnada per sempre, i els passa el mateix que a l'elefant: sovint no saben sortir de les actituds que els varen encadenar. I sempre quedaran encadenats, preguntà l'al·lot.

Son pare va agafar un llibre i li va llegir: "L'Esperit del Senyor m'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat, a posar en llibertat els oprimits" (cfr. Lc 4, 18-19). I continuà llegint: "Veni a mi tots els que estau cansats i afeixugats i trobareu el repòs, perquè el meu jou és suau" (cfr. Mt 11, 28-30). I acabà dient: "L'univers creat es troba sotmès al fracàs, però manté l'esperança que serà alliberat de l'esclavatge i obtindrà la llibertat i la glòria dels fills de Déu" (Cfr. Rm 8, 18-21). Quan va acabar de llegir li digué: "No quedaran encadenats perquè el qui ens pot alliberar de tots els esclavatges i les cadenes és el Bon Jesús, i un mateix, fill meu".

Noces d'argent

9 Juliol 1977

Miquel Salom Bibiloni (de Binissalem) amb Josefa Ruiz González (filla d'Andrés).

Apotecaries

7 juliol Petra | 21 juliol St. Joan
14 " Porreres | 28 " Vilafranca

Temps passat

10 anys enrere

Juliol de 1992

I Premi de Conte Curt

A l'edició de juliol de 1992, **Bona Pau** publicava la convocatòria del I *Concurs Literari de Conte Curt Sant Bartomeu 1992*. Aquell any el 1r premi era de 25.000 pessetes; el 2n, de 20.000, i el 3r, de 15.000.

25 anys enrere

Juliol de 1977

Associació de veïns

A mitjan juliol de 1977, malgrat molta propaganda, foren pocs el qui assistiren a la reunió de l'Associació de Veïns. El qui havia estat elegit a la darrera assemblea general no volgué acceptar el càrrec i com que sols es presentà un candidat, fou elegit a mà alçada Joan Miralles Julià.

50 anys enrere

Juliol de 1952

Denegació d'aparellador municipal

Aleshores a Montuïri no hi havia aparellador municipal i dia 20 de maig de 1952 s'hi va presentar Guillem Caldentey, però el Consistori a la sessió de dia 17 de juliol de 1952 va acordar no realitzar nomenament d'aparellador, i en necessitar el seus serveis l'Ajuntament triarà el qui més li agradi.

Homenatge a Sunyer

Dia 23 de juliol de 1952, a Montuïri es va retre homenatge a Gabriel Sunyer per haver passar en aquelles dates a jugar amb el primer equip del València.

100 anys enrere

Juliol de 1902

Mestre d'escola d'adults

Malgrat que en el pressupost municipal de 1893 s'havien consignat 270 pessetes com a gratificació per al mestre de l'escola d'adults i haver-se fet aquest servei, encara no se l'havia retribuit. Fou per això que el mestre Pere Josep Crespí Pocoví va demanar al Consistori, i aquest a la sessió de dia 1 de juliol de 1902 hi va accedir, que se li abonàs dita quantitat.

Pluviometria

Juny de 2002

Dia 5	0'9 litres m²
" 6	10'7 " "
" 7	7'0 " "
" 8	1'6 " "
Total	20'2 " "

Cuinar en Casa

Coca de pomes i blanc d'ou

Ingredients

500 g. de pomes, 250 g. de farina de força, 4 ous + 2 blancs, 200 g. de sucre + 50 g., 200 g. de mantega de vaca o "flora", 1 llimona rallada, 60 g. de panses sense pinyol, 1 cullerada de cafè ben plena de llevadura "canario" o "royal", 1/2 taseta de cafè d'anís i altra 1/2, de llet.

Elaboració

Treure la mantega de vaca de la gelera abans perquè es reblanquí. Posar les panses en remull amb l'anís. Untar amb mantega el motlle. Remenar la mantega amb sucre fins a quedar com una crema, afegir els ous una vegada ben remenats, posar-hi la farina, la llet i la ralladura de llimona. Posar-hi les panses ja inflades i degotades. Damunt la pasta posar-hi les llenquetes de poma un poc endinsades dins la pasta. Un poc abans de remenar la pasta encendre el forn a 130°. Ha de coure una mitja hora, però 10 minuts abans pujar els dos blancs a punt de neu amb els 50 g. de sucre. Posar-ho per damunt la coca i que cogui 5 minuts més.

HARRY MOOLCHAND

Demografia

Juny de 2002

Naixement

Dia 18 abril.- Vicenç Servera Ferrer, fill de Baltasar i de Jerònia.

Dia 16 juny.- Maria Bibiloni Ribot, filla de Joan Miquel i de Maria.

Defuncions

Dia 3.- Sebastiana Gomila Bover (de Son Moià), fadrina de 88 anys.

Dia 16.- Joan Cañellas Cunill (de sa Mata), casat de 72 anys.

Glosa

El gust del meu glosar

Dels trenta anys jo estic glosant,
i quasi ja en tenc setanta;
a ses gloses les don branca,
per ventura en es vuitanta
així, encara em sortiran.

Els joves d'avui no en fan,
si me senten se'n riuran,
me n'afliu de fer-ne d'altra;
no els agrada aquesta usança,
perquè sa tonada els cansa,
no en fan mai allà on van.

Sa paga m'augmentaran,
per fer-ne no en cerqueu d'altre
que en tota sa meva raça,
amb molta d'honra i cara alta,
tots en fan fins que se'n van.

AMADOR FONT

VERGER

MATERIALS DE CONSTRUCCIÓ

Ctra. Montuïri a Porreres, Km.1 • Tel. 971 646 695 • Fax 971 161 503

MONTUÏRI

Nombroses activitats escolars ompliren el darrer trimestre

Han estat nombroses, simpàtiques, divertides (algunes) i també eficients i pedagògiques les activitats desenvolupades pels alumnes del Col·legi Joan Mas i Verd durant el darrer trimestre del curs escolar. D'entre elles cal esmentar-ne algunes com les següents:

Acampada

Els alumnes dels cursos de 1r i 2n cicles d'Educació primària, anaren d'acampada a Alaró els dies 24 i 25 d'abril. Allà gaudiren de la natura i de la convivència entre companys, monitors i mestres. Fou una experiència molt agradable.

Una altra acampada

Els alumnes del cicle d'Educació Infantil també anaren d'acampada els dies 8 i 9 de maig, però a la Colònia de Sant Pere d'Artà. En aquesta eixida la participació de l'alumnat fou molt elevada i l'experiència molt positiva i amb ganes de tornar-hi.

Escoles Mallorquines

El Col·legi Joan Mas i Verd va participar a la XVIII Trobada d'Escoles Mallorquines que enguany es va dur a terme a Alaró, amb l'aportació de tres sols elaborats pels alumnes del centre als tallers de plàstica.

Mostra de teatre

Amb motiu de la Mostra de Teatre Escolar de Manacor tots els cursos d'Educació primària assistiren el mes de maig a la representació *Les armes de Bagatel·la*. Els alumnes d'Infantil gaudiren el mes d'abril de l'obra *La bruixa sense granera*. Ambdues actuacions foren dirigides per Francisca Pocoví, la qual va convidar l'Escola a assistir-hi. Cal destacar que les obres foren molt curtes però molt exquisides.

Planeta Viatger

Fou molt interessant i entretinguda la visita que féu l'alumnat de tots els cursos durant la segona quinzena de maig al Planetari Viatger. Una activitat oferta per "La Caixa" i sol·licitada prèviament per l'Ajuntament. A llarg d'aquesta activitat la monitora va aconseguir adaptar els continguts al nivell de l'alumnat, de tal manera que pogué ser comprès per la majoria.

Contarelles

Els alumnes de segon i tercer cicles participaren dia 21 de maig de les contarelles i cançons que expressament per a ells va oferir Jaume Barceló, el qual va aconseguir que aquesta presentació fos engrescadora i participativa.

Viatge a Catalunya

Com a cloenda de tota una sèrie d'activitats prèvies realitzades al llarg del curs i relacionades amb el tema central de l'any escolar amb l'estudi de la història de Mallorca, els alumnes de tercer cicle de primària realitzaren un viatge a Barcelona, Poblet i Delta de l'Ebre i també visitaren el Parc Güell. Allà dugueren a terme una sèrie d'activitats, en

Alumnes d'Infantil al començament del curs 2001-2002

algunes de les quals gaudiren de debò.

Final de curs

El darrer dia que es dugueren a terme activitats lectives en el centre fou el 19 de juny. L'endemà els alumnes ja no assistiren a classe.

Festa de fi de curs

El vespre del dissabte 22 de juny l'Associació de pares i mares d'alumnes va organitzar una festa de final de curs. S'havia convidat a sopar de pa amb oli i companatge i a passar una vetllada tots junts, en el transcurs de la qual es pogué participar d'un karaoke.

Entrega de notes

El matí de dia 27 de juny foren entregades les notes i informes del curs 2001-2002 als alumnes d'Educació Primària, si bé les d'Educació infantil ja s'havien lliurat el dia 19.

Inici del curs 2002-2003

En el calendari escolar aprovat per la Conselleria d'Educació per al proper curs, les classes d'Educació infantil i primària començaran dia 16 de setembre.

SES JARDINES

CTRA. MANACOR, KM. 29,3

07230-MONTUÍRI

TELF. 971646146